Σκέψεις περί της Ορθοδόξου Εκκλησίας, των Επισκόπων της και του Οικουμενισμού, εν όψει της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου 2016 μ.Χ.

Γεώργιος Π. Παύλος *

* Ο Γεώργιος Π. Παύλος είναι Δρ. Φυσικής και Δρ. Φιλοσοφίας. Κατέχει τη θέση του Αναπληρωτού Καθηγητού στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, όπου διδάσκει Φυσική και Φιλοσοφία.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία και η Θεανθρώπινη Αλήθειά της σημαίνονται στα πρόσωπα και τους βίους των Αγίων της και δι' αυτών στις Ιερές και εν Αγίω Πνεύματι Συνόδους των Αγίων Πατέρων της, από τους Αποστολικούς χρόνους μέχρι τους Μέγα Αθανάσιο, Μέγα Βασίλειο και Γρηγόριο, τον Άγιο Μάξιμο Ομολογητή, τον Άγιο Ιωάννη Δαμασκηνό, τον Μέγα Φώτιο, τον Άγιο Γρηγόριο Παλαμά, τον Άγιο Μάρκο Επίσκοπο Εφέσου τον Ευγενικό, τον Άγιο Συμεών τον Νέο Θεολόγο και όλους όσοι εδογμάτισαν εν Συνόδοις, την Ορθόδοξο Θεολογία. Μάλιστα δε, οι τελευταίες Σύνοδοι που αφενός εδογμάτισαν την Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών και καταδίκασαν τις ψευδοενώσεις Φερράρας και Φλωρεντίας αποτελούν το αναφαίρετο επιστέγασμα της Ορθοδόξου Θεολογίας και Θεανθρωπίνης Αληθείας της Αγίας και Μεγάλης Εκκλησίας του Χριστού και ζωοποιούν ορθοδόξως κάθε τοπική Ορθόδοξο Εκκλησία.

Επιπλέον, η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι επισκοποκεντρική διότι είναι Χριστοκεντρική. Δηλαδή έχει ως κεφαλή της τον Ίδιο τον Χριστό, ζώσα εικών και τόπος του οποίου είναι ο κάθε Επίσκοπός της, έχων την διαδοχή του Χριστού διά των Αγίων Αποστόλων και εν Αγίω Πνεύματι. Γι΄ αυτό η Ορθόδοξος Εκκλησία διασώζει εντός της όλη την Ενότητα κι όλη την Οικουμενικότητα και Καθολικότητα. Διότι ο Ίδιος ο Χριστός διά της Υπαρξιακής σχέσης Του και Οντολογικής -διά του Αγίου Πνεύματος- Παρουσίας Του στο όλον Σώμα της Εκκλησίας Του, Αυτός και μόνον Αυτός δημιουργεί την Ενότητα και την Καθολικότητα - Οικουμενικότητα.

Η Ουνία και ο Οικουμενισμός είναι αιρετικές παραμορφώσεις τόσο της Εκκλησιαστικής Ενότητας όσο και Καθολικότητας - Οικουμενικότητας, διότι έχουν υποκαταστήσει τον Θεάνθρωπο Χριστό με τον αλάθητο Πάπα. Έτσι, η Ουνία και ο Οικουμενισμός έχουν εκδιώξει τον Χριστό και το Πνεύμα Του από τον κόσμο των, αφού πλέον το ανθρώπινο αλάθητο δεν μπορεί να συνυπάρξει με το Μυστήριο Της Αγίας Τριάδας, διά της Υπαρξιακής και Οντολογικής Παρουσίας της Οποίας -και όχι διά του ανθρωπίνου αλαθήτου- η Εκκλησία του Χριστού είναι και Αλάθητος και Ορθόδοξος, Καθολική και Οικουμενική. Έτσι, ως άνθρωποι και ως Χριστιανοί, πεινώντες και διψώντες για την Αλήθεια και την Παρουσία του Κυρίου, δεν μπορούμε να υπάρχουμε και να ζούμε σε μία κατ' όνομα εκκλησία, απ' όπου ο Θεάνθρωπος Χριστός έχει εκδιωχθεί κι έχει υποκατασταθεί από τον αλάθητο άνθρωπο. Προτιμώτερον να μην ζώμε εάν είναι ούτως να συμβεί ποτέ.

Ενδεικτική Βιβλιογραφία [1]

Γιέβτιτς, Αθανάσιος, *Χριστός – Αρχή και Τέλος*, Αθήνα: Ίδρυμα Γουλανδρή – Χορν, 1983.

Γοντικάκης, Βασίλειος, *Εισοδικόν*, Άγιον Όρος: Ιερά Μονή Ιβήρων, 1973.

Ζηζιούλας, Ιωάννης, *Μαθήματα Χριστιανικής Δογματικής*, Πανεπιστημιακές Παραδόσεις, Θεσσαλονίκη: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο.

Κυριαζόπουλος, Σπυρίδων, *Η Καταγωγή του Τεχνικού Πνεύματος*, Αθήνα 1960.

Μπούλοβιτς, Ειρηναίος, *Το Μυστήριον της εν Αγία Τριάδι Διακρίσεως της Θείας Ουσίας και Ενεργείας κατά τον Άγιο Μάρκο Εφέσου τον Ευγενικό*, Θεσσαλονίκη: Πατριαρχικόν Ίδρυμα Πατερικών Μελετών, 1983.

Πόποβιτς, Ιουστίνος, *Άνθρωπος και Θεάνθρωπος*, Αθήνα: Αστήρ, 1974.

Πόποβιτς, Ιουστίνος, *Η Ορθόδοξος Εκκλησία και ο Οικουμενισμός*, Θεσσαλονίκη: Ορθόδοξος Κυψέλη, 1974.

Πόποβιτς, Ιουστίνος, *Οδός Θεογνωσίας*, Αθήνα: Γρηγόρης, 1992.

Ράντοβιτς, Αμφιλόχιος, *Το Μυστήριον της Αγίας Τριάδος κατά τον Άγιον Γρηγόριον Παλαμάν*, Θεσσαλονίκη: Πατριαρχικόν Ίδρυμα Πατερικών Μελετών, 1991.

Ρωμανίδης, Ιωάννης, *Η Θρησκεία είναι νευροβιολογική ασθένεια η δε Ορθοδοξία η Θεραπεία της*, στο `Ορθοδοξία, Ελληνισμός, Πορεία στην 3η χιλιετηρίδα', Άγιον Όρος: Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου, 1996.

Ρωμανίδης, Ιωάννης, *Πατερική Θεολογία*, Θεσσαλονίκη: Παρακαταθήκη, 2004.

Ρωμανίδης, Ιωάννης, *Το Προπατορικόν Αμάρτημα*, Αθήνα: Δόμος, 1989.

Φλωρόφσκι, Γεώργιος, *Ανατομία των Προβλημάτων της Πίστεως*, Θεσσαλονίκη, 1977.

Φλωρόφσκι, Γεώργιος, *Δημιουργία και Απολύτρωση*, Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, 1983.

[1] Όσα προσπαθούμε να πούμε εδώ δεν είναι δικά μας, ούτε ιδιωτική πνευματική περιουσία. Είναι όσα είδαμε και ακούσαμε κοντά σε ζώντες ή κεκοιμημένους δασκάλους της Εκκλησίας. Απλά καταγράφουμε και μεταφέρουμε αυτό το εσωτερικό μήνυμα της Ορθόδοξης εμπειρίας, που δεν περιορίζεται από ουδεμία ενδοκοσμική θρησκευτική ιδιοτέλεια ή συμβατικότητα, σύμφωνα με τον ευαγγελικό λόγο του Χριστού '*πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν...*'. Σήμερα καλούμεθα -όσο ποτέ άλλοτε- να μαρτυρήσουμε για τον Κύριο και όχι να Τον υποτάξουμε, αχρηστεύωντας το μόνο αληθινά Νέο και Καινοφανές γεγονός της εν τη Εκκλησία παρουσίας του Ζώντος Θεού στην ιστορία και τον κόσμο σε ανθρώπινες -πολύ ανθρώπινες- συνθήκες όποιας αυτοβεβαίωσης, θρησκευτικής, κοινωνικής, ψυχολογικής και όποιας άλλης.

Σκέψεις περί της Ορθοδόξου Εκκλησίας,
των Επισκόπων της και του Οικουμενισμού,
εν όψει της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου του 2016 μ.Χ.

Χρέος κάθε Ορθοδόξου Χριστιανού, Πατριάρχη, Επισκόπου, Ιερέως, Μοναχού ή Μοναχής, λαϊκού ανδρός ή γυναικός και όποιου άλλου, είναι να βιώσει εν αληθεία και να διαδώσει εν μαρτυρίω και εν αγάπη ανιδιοτελεί τον Χριστό σε όλη την ανθρωπότητα, να Χριστοποιήσει, δηλαδή, ολόκληρη την ιστορία και ολόκληρη τη γή, έτοιμος να μαρτυρήσει διά της ιδίας της ζωής του πως ο Χριστός είναι ο Αληθινός Θεός και ο Μοναδικός Σωτήρας του κόσμου.

Η Ορθόδοξος Θεολογία και οι Ορθόδοξοι Σύνοδοί της είναι η μόνη και αληθής βάση για να είναι μία τοπική Εκκλησία μέλος της Μίας, Αδιαιρέτου, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Περί αυτού του Μεγίστου Γεγονότος της Ορθοδόξου Εκκλησίας και της Ορθοδόξου Θεολογίας της που δίδει νόημα σε κάθε άλλο πνευματικό αλλά και υλικό γεγονός μέσα στα ανθρώπινα πράγματα και γεγονότα, οφείλει απαθώς, αλλά και αμετακλήτως και αποφασιστικώς, να μαρτυρεί κάθε επιμέρους Ορθόδοξος τοπική Εκκλησία αλλά και κάθε επιμέρους Ορθόδοξος Χριστιανός. Πρωτίστως δε την Αλήθεια αυτή της Ορθοδόξου Εκκλησίας οφείλει να υπερασπίζεται ακόμη και με το αίμα του κάθε Ορθόδοξος Πατριάρχης, κάθε Ορθόδοξος Επίσκοπος και κάθε άλλο συνειδητό μέλος της Μίας και Αδιαιρέτου Ορθοδόξου Εκκλησίας, όπως αμέτρητοι μάρτυρες, άνδρες ή γυναίκες, και αμέτρητοι Ιεράρχες, Ιερείς και Μοναχοί ή Μοναχές έχουν κάνει μέχρι σήμερα, εισερχόμενοι στον χορό των ματωμένων μαρτύρων του Κυρίου. Όλοι αυτοί οι δοξασμένοι και Θεούμενοι Μάρτυρες και Άγιοι της Εκκλησίας μας δείχνουν τον βέβαιο δρόμο στον οποίο πρέπει να οδεύουμε είτε ως επιμέρους Χριστιανοί είτε ως επιμέρους τοπικές Εκκλησίες συναποτελούντες την εν χρόνω και χώρω Μία και Αδιαίρετο Εκκλησία του Χριστού.

Τρέμει το χέρι και συστέλλεται ο νούς του ανθρώπου όταν πρόκειται να σκεφθεί, να ομιλήσει και να γράψει περί του Παν-μυστηρίου της Εκκλησίας του Χριστού και Ζώντος Θεού. Διότι είναι πολύ ευκολότερο να μένει ο άνθρωπος ησυχάζων, σιωπών και βυθιζόμενος στην απέραντη και χαροποιό αίσθηση της Παρουσίας του Θεανθρώπου στην Εκκλησία - Σώμα Του και στην παρουσία της Εκκλησίας του Χριστού μέσα στον τραγικά ασθενή, δοκιμαζόμενο, διαρκώς θανατούμενο και θλιμμένο, εφήμερο ιστορικό κόσμο, παρά να ομιλεί ή να γράφει περί αυτού.

Τι είναι η Εκκλησία Του Χριστού; Ουδέν ολιγότερον από τη διαρκή και αδιάψευστο παρουσία του Χριστού μέσα στην Ιστορία διά του Παρακλήτου Πνεύματος. Γι' αυτό η Εκκλησία του Χριστού είναι Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική, Ορθόδοξος και Οικουμενική, διότι Είς Κύριος Ιησούς Χριστός. Δηλαδή, διότι Ένας είναι ο Κύριος και Θεός που κρατά την Εκκλησία Του ζώσα και μαρτυρική μέσα στην ιστορία του κόσμου, ως την Μόνη Αληθινή Σωτηρία των ανθρώπων από κάθε φθορά, κάθε θάνατο, κάθε θλίψη, κάθε στενοχώρια, κάθε αποκτείνουσα μοναξιά και απελπισία: '*Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κάγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*' [2]. Ποιά άλλη θλίψη μπορεί να υπερβαίνει τη θλίψη του θανάτου και του αφανισμού όλων όσων βλέπουμε γύρω μας; Γι' αυτό ο Κύριος Ιησούς, ο Υιός της Παρθένου και η Εκκλησία - Σώμα Του είναι ό,τι πολυτιμότερον μπορεί να συναντήσει ο άνθρωπος σε όλους τους χρόνους, σε όλες τις αιωνιότητες και σε όλα τα σύμπαντα, ορατά και αόρατα.

Τι είναι ο Ορθόδοξος Επίσκοπος; Είναι κατά χάριν ο Ζών Θεός εν μέσω ημών των ανθρώπων. Δηλαδή, ο κάθε Επίσκοπος, όπως και ο κάθε Απόστολος του Χριστού, είναι η Ζώσα και εμπειρική Αλήθεια πως ο Υιός και Λόγος του Θεού έγινε άνθρωπος, πως διά της Παναγίας και Αειπάρθενης Μητέρας Του έλαβε σάρκα και έγινε τέλειος Άνθρωπος παραμένων τέλειος Θεός. Ο κάθε Επίσκοπος κατάγεται ως Επίσκοπος κατ' ευθείαν -διά των Αγίων Αποστόλων- εκ του Χριστού, έστω κι αν ως άνθρωπος δεν έχει κατορθώσει την πλήρη αγιότητα που συχνά απλοί λαϊκοί ή απλοί μοναχοί κατορθώνουν. Ο Επίσκοπος της Ορθοδόξου Εκκλησίας φέρει εν Αγίω Πνεύματι τον ίδιον τον Κύριον. Κατοικεί εις αυτόν τον κτιστό άνθρωπο και κτιστό πλάσμα ο ίδιος ο Άκτιστος Κύριος. Γι' αυτό είπε στον Πέτρο όσα είπε περί της πέτρας επάνω στην οποία θα στηρίξει την Εκκλησία Του. Ότι δηλαδή σε κάθε Επίσκοπο και διά κάθε Επισκόπου θα είναι κατά χάριν Παρών στην Ιστορία και στην Εκκλησία ο Ίδιος ο Κύριος, ο ευλογημένος Ιησούς Χριστός, ο λίθος '*ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας*' [3]. Οι ταπεινοί μάρτυρες κι εραστές του Κυρίου αναγνωρίζουν σε κάθε Επίσκοπο της Εκκλησίας Του τον Ίδιο τον Κύριο παρόντα εν Δόξη.

Για τον λόγο αυτό στην Ορθόδοξη Εκκλησία και την Ορθόδοξη Ιεραρχία δεν υφίσταται θέμα αλαθήτου ανθρώπου ή θέμα οντολογικής και φεουδαρχικής Ιεραρχίας. Διότι ουδείς δύναται ως άνθρωπος να πάει πέραν αυτού που του εδόθη από τον Ίδιο τον Κύριο κι από το Θεουργόν Άγιο Πνεύμα Του. Ουδείς Επίσκοπος ως

[2] *Ματθ*. 11: 28.

[3] *Ματθ*. 21: 42.

Επίσκοπος, ή ως Πατριάρχης, ή ως Πάπας μπορεί να πάει πέραν του Χριστού, του οποίου είναι Ζώσα Εικόνα. Για τον Λόγο αυτό το παπικόν αλάθητο είναι δαιμονικής εμπνεύσεως άρνηση της επί γης, αλλά και της εις Ουρανόν παρουσίας του Κυρίου. Διότι εάν ο Πάπας ή ο Πατριάρχης ως τέτοιοι είναι ανώτεροι των υπολοίπων Επισκόπων, τότε αμέσως αυτό υποδηλώνει ανωτερότητα κι από τον Χριστό, Ζώσες Εικόνες του Οποίου είναι οι Άγιοι Επίσκοποί του. Ακόμη, ο Επίσκοπος είναι εικόνα του Πατρός, όχι έτσι απλώς, αλλά ως εικών Εικόνος. Διότι, εάν ο Επίσκοπος θεωρηθεί κατ' ευθείαν εικόνα του Πατρός, πάλι έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα. Δηλαδή ένας κτιστός άνθρωπος να θέτει τον εαυτό του υπεράνω του Χριστού. Διότι μόνον ο Χριστός, μόνον Αυτός και ουδείς άλλος, κτιστός άνθρωπος, ακόμη και ως Επίσκοπος ή ό,τι άλλο, μπορεί να εικονίζει τον Άκτιστο και Αγέννητο Πατέρα Του ως Φυσικός και Μονογενής Υιός Του Πατρός Του. Ο Επίσκοπος εικονίζει ως Επίσκοπος τον Θεό ως Αγία Τριάδα, μόνο διότι εικονίζει τον Χριστό και Σαρκωμένο Λόγο και δι' ουδένα άλλο λόγο.

Για τους λόγους αυτούς ουδέποτε στην Ορθόδοξη Εκκλησία κατέστη δυνατός είς σκοτεινός και φεουδαρχικός Μεσαίων, αφού ουδέποτε στην Ορθόδοξο Εκκλησία είχαμε θεωρίες περί αλαθήτων ανθρώπων, αλαθήτων ιδεολογιών και θρησκειών ή επιστημών, αλαθήτων οντολογιών, φεουδαρχικών ιεραρχιών και μυστικών ή αδιαφανών εξουσιών. Αφού πάντα στην Εκκλησία Του και δι' Αυτής και των Επισκόπων Του, ο Ίδιος ο Κύριος, ως το Ανέσπερο και Άκτιστο Φώς και ως ο μη υποκείμενος ποτέ σε δύση Νοητός Ήλιος της Δικαιοσύνης είναι διαρκώς παρών ο Ίδιος ως Αυτοπροσώπως στον κόσμο Του, καταργώντας κάθε φεουδαρχία, κάθε ανισότητα και κάθε αδιαφάνεια μέσα στην ιστορία και μεταξύ των ανθρώπων.

Λοιπόν, ουδέν άλλο τι πολυτιμότερο έχουμε ως Έλληνες αλλά και ως άνθρωποι επί της γής, παρά μόνον τον Κύριον Ιησού και την Εκκλησία Του. Ούτε γνώσεις, ούτε επιστήμες, ούτε πλούτος, ούτε ηδονές, ούτε εξουσίες, ούτε γονείς ή παιδιά, γυναίκες ή άνδρες, ούτε ο εαυτός μας ο ίδιος, ούτε οτιδήποτε άλλο μπορεί να μας κάνει να λησμονήσουμε και να προσπεράσουμε τον Κύριο και την Εκκλησία Του, αφού αμφοτέρων χωρίς είμεθα και καθιστάμεθα νεκροί και ανύπαρκτοι σε κάθε χρόνο και κάθε αιωνιότητα, σε κάθε χώρο και κάθε σύμπαν, ορατό ή αόρατο.

Το αδιάψευστο σημείο δε του Χριστού και της Εκκλησίας Του είναι η αδιάκοπος Διαδοχή της Πεντηκοστής του Παρακλήτου Πνεύματος, του Τρίτου της Τριάδος, που υποσχέθηκε ο ευλογημένος Κύριος και Θεός μας πριν την Σταύρωσή Του: *Ούκ άφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς* [4]. Αλλά και κατά τη στιγμή προ της Θείας και

[4] *Ἰω*. 14: 18.

Υπερόχου Αναλήψεώς Του εις τους Ουρανούς ενώπιον των εκπλήκτων Αποστόλων Του και της Παναγίας Μητέρας Του, ο Κύριος τους εβεβαίωσε περί αυτού: `*...άλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ᾽ ὑμᾶς καὶ ἔσεσθέ μου μάρτυρες ἔν τε Ἰερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς* [5].

Η ανά τους αιώνες αυτή Αποστολική Διαδοχή, από των Αποστόλων έως τους σημερινούς και τους αυριανούς Επισκόπους της Εκκλησίας του Χριστού, διά των Οικουμενικών Συνόδων και -πρωτίστως- διά της Θείας Λειτουργίας που αδιαλείπτως τελείται σε όλη την εν χρόνω μαρτυρική πορεία της Εκκλησίας, υπερλόγως συνδεομένη μετά του Μυστικού Δείπνου του Κυρίου και των Θείων Αποστόλων Του, ουδέν άλλο είναι πλήν αυτή ταύτη η αδιάψευστος Παρουσία του Κυρίου Ιησού εν μέσω ημών, δηλαδή η αδιάκοπος και αδιάψευστος οντολογική και υπαρξιακή παρουσία του Σαρκωμένου Θεού, του Ιησού Χριστού, του Μόνου Αληθινού Θεού και Αληθινού Ανθρώπου μέσα στην ιστορία, μέσα στο χρόνο και το χώρο.

Η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι μεταφυσική έννοια ή κατάσταση αλλά υπαρξιακώς βεβαιούμενη, ιστορική και απτή, συγκεκριμένη, εμπειρικώς αποδεικνυόμενη και εμπειρικώς αποδεικνύουσα η ιδία την Αλήθειά Της, δηλαδή τον Ένα Κύριο και Ζώντα Θεό Ιησού Χριστό. Διά του Οποίου και διά του Παρακλήτου Πνεύματός Του καθίσταται Μία, Αγία, Αποστολική και Καθολική, όπως φανερώνουν τα αδιάψευστα σημεία των Αγίων ανδρών και γυναικών, τα αδιάψευστα σημεία των Αγίων Πατέρων και Αγίων Μητέρων, των ανά τους αιώνας ματωμένων Μαρτύρων του Εσφαγμένου Αρνίου, του Ιησού Χριστού και Ζώντος Θεού.

Η αυτοσυνειδησία και η αυτοαλήθεια της Εκκλησίας πηγάζει εκ των έσω και όχι εκ των έξω. Δηλαδή οι ίδιοι αδιάψευστοι Μάρτυρες του Χριστού, οι έχοντες νούν Χριστού, οι μη κρινόμενοι αλλά κρίνοντες [6] -όπως οριοθετεί τα της Εκκλησίας και της Αληθείας Της ο μέγιστος Παύλος, ο Φωτιστής των Εθνών- και κάτοχοι της Θείας Διαδοχής του Παρακλήτου Πνεύματος, από τους Αποστόλους έως τους Επισκόπους -Διαδόχους των και δι' αυτών και διά της Εκκλησίας, όλοι όσοι -ιερωμένοι, μοναχοί ή λαϊκοί, άνδρες ή γυναίκες, εν σπηλαίοις ή εν πόλεσι και χωρίοις- κεκαθαρμένοι, μπορούν και ακούουν άρρητα ρήματα, αυτοί καθορίζουν τί είναι αλήθεια, τί ψεύδος και τί αίρεσις. Δηλαδή, ο Ίδιος ο Χριστός και το Παράκλητον Πνεύμα, διά των Αγίων Μαρτύρων, διά των Αγίων Επισκόπων και διά των Πνευματοφόρων Πατέρων και Μητέρων και σύσσωμης της Εκκλησίας οριοθετούν εν τη Εκκλησία και διά της Εκκλησίας το αληθές από το ψευδές, το ορθόδοξον από το αιρετικόν.

---

[5] *Πραξ*. 1: 8.

[6] *Κορ. Α΄* 6: 2.

Ιδού το έν, σαφές και αδιάψευστον κριτήριον του Αληθούς και του Ορθοδόξου: κάθε Σύνοδος των Ορθοδόξων Χριστιανών Επισκόπων είναι Αληθής και Θεόπνευστος, εάν ακολουθεί και επικυρώνει τις προηγηθείσες Συνόδους των Ορθοδόξων. Εάν μία Σύνοδος αδυνατεί ή αρνείται να επικυρώσει τις προηγηθείσες Οικουμενικές και Ορθοδόξως αποφανθείσες Συνόδους, τότε το σώμα της Εκκλησίας οφείλει να μην τις δεχθεί ως Ορθόδοξες αλλά ως Ληστρικές της Αληθείας. Έτσι εξασφαλίζεται η ιστορική συνέχεια, συνοχή και αποκλειστικότητα της Μίας και Ορθοδόξου, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού ανά τους αιώνες και ανά τις πόλεις και χώρες και ηπείρους της γης.

Βεβαίως, μπορεί οιαδήποτε θρησκεία, ομολογία ή κοινότητα ανθρώπων - χριστιανική ή μη- να ισχυρίζεται πως κατέχει όλην την Αλήθεια και όλη την καθολικότητα και οικουμενικότητα. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτε για όσους γνωρίζουν απτά και συγκεκριμένα τον Ιησού, τον Υιό της Παρθένου, τον Χριστό και Ζώντα Θεό. Διότι ο Ίδιος ο Χριστός διερωτάται: '*πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;*' [7] Όπως, επίσης, μας λέγει: '*...μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον...*'[8], '*καὶ ἰδοῦ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*' [9], κι αλλού: '*ἔτι μικρὸν καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ, ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με...*'[10].

Αυτοί, λοιπόν, που διαρκώς βλέπουν και βιώνουν ανά τους αιώνες κι εμπειρικώς τον Κύριο εν τη Εκκλησία Του και εν τοις Μυστηρίοις Του, είναι αυτοί που οριοθετούν διά του Πνεύματος και διά των Συνόδων και εν τη Εκκλησία Του Ζώντος Θεού, την όντως Ορθοδοξία, την όντως Καθολικότητα και την όντως Οικουμενικότητα του Δόγματος της Εκκλησίας, ως τη νέα Κιβωτό της Διαθήκης του Ζώντος Θεού και των κτιστών, θνητών και εφήμερων ανθρώπων, των νοσταλγούντων τον Κύριο της Δόξης και της Αναστάσεως όλων των νεκρών.

Τι είναι το Δόγμα της Εκκλησίας; Προφανώς δεν είναι ο εγκλεισμός του Θεού και της Αλήθειάς Του σε ανθρώπινες έννοιες και συλλογισμούς, αλλά η Οδός και το Κλειδί που φέρουν προς την Βασιλεία του Εσφαγμένου Αρνίου και ανοίγουν την θύρα του Οίκου του Πατρός, ένθα ο Υιός και το Πνεύμα το Παράκλητον. Δηλαδή, το Δόγμα δείχνει την ορθή κατεύθυνση, τη μία και αδιάψευστο πορεία προς τον τόπο της Βασιλείας, τον τόπο της Καθολικής Αληθείας. Οιαδήποτε άλλη σήμανση είναι ψευδής

[7] *Λουκ*. 18: 8.

[8] *Λουκ*. 12: 32.

[9] *Ματθ*. 28: 20.

[10] *Ἰω*. 14: 19.

και οδηγεί στην άβυσσο του υποκειμενισμού και της σχετικοποιήσεως ή και της αρνήσεως του Χριστού ως του Μόνου Ζώντος Θεού. Γι' αυτό η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν περιορίζεται σε εξωτερικές ηθικές διατάξεις και σχήματα, αλλά αποτελεί πρωτίστως τον χώρο της οντολογικής και υπαρξιακής παρουσίας του Χριστού ως του Ζώντος και Μόνου Αληθινού Θεού. Η Ορθόδοξος Εκκλησία φυλάσσει τις εντολές του Κυρίου όχι ως ψυχρό νόμο αλλά ως κυριολεκτικώς εμπεριέχουσες εντός των τον Ίδιο τον Κύριο, όστις είναι το Αληθές Τέλος και η Όντως Τελείωσις των πάντων. Κάθε Χριστιανός και κάθε χριστιανική ομολογία οφείλουν να επιστρέψουν σε αυτή την Ορθόδοξο εμπειρία της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, της Μόνης όντως Εκκλησίας και Θεοφανείας του Χριστού.

Ο Δυτικός Χριστιανισμός σαφώς απώλεσε το χάρισμα της Αληθείας, το χάρισμα της Οικουμενικότητος και της Καθολικότητος, από την στιγμή που αρνήθηκε τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά. Δηλαδή από την στιγμή που αρνήθηκε τη Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών. Διότι χωρίς την διάκριση –που όμως δεν συνεπάγεται διαίρεση- μεταξύ Θείας Ουσίας και Ενεργειών Της δεν υφίσταται ο Ζών και Τριαδικός Θεός. Δηλαδή δεν υφίσταται ο Θεός ως Διακριτά και Ζώντα Πρόσωπα και Υποστάσεις, εντέλει -και δυστυχώς- δεν υφίσταται ουδόλως ο Θεός. Αρνούμενος ο Δυτικός Χριστιανισμός τον Άγιο Γρηγόριο Παλαμά και την Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών δεν αρνείται μόνο τις αντίστοιχες Συνόδους που θεμελιώνουν και αποσαφηνίζουν το Δόγμα των Ακτίστων Ενεργειών του Θεού, αλλά -επί της ουσίας και χωρίς να το υποπτεύεται- αρνείται την εν χρόνω και εν τη ιστορία παρουσία του Ζώντος Θεού. Ο Δυτικός Χριστιανισμός, δυστυχώς, μετά την άρνηση των υστέρων Συνόδων της Κωσταντινουπόλεως, λίγο πριν την Άλωσή της και την υποταγή της στο Ισλάμ, κατ' ουσίαν αρνείται τη Σάρκωση του Θεού, αρνείται ουσιωδώς αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της Εκκλησίας και υποβιβάζει τον εαυτό του σε μία ανθρώπινη -και μάλιστα πολύ ανθρώπινη- οργάνωση που θέλει μεν να λέγεται Εκκλησία, πλήν όμως απαρνύμενη και απορρίπτοντας τα ουσιώδη συστατικά της Εκκλησίας.

Έτσι, μετά την απόρριψη του δόγματος των Ακτίστων Ενεργειών ο Δυτικός Χριστιανισμός θέτει μόνος του τον εαυτό Του εκτός Εκκλησίας και αρχίζει τότε το δράμα της Δύσης, η οποία επιδιώκει δια της εξουσίας και του αλαθήτου ηγέτη της να πείσει όλη την Χριστιανοσύνη -άλλοτε με τη διπλωματία και άλλοτε με τη βία και τις απειλές- πως η Ρώμη όχι μόνο είναι Εκκλησία και ο Πάπας Ρώμης ο πρώτος εν τοις Επισκόποις, αλλά πως μόνο αυτή είναι καθολική και αληθής. Πως δηλαδή ο Επίσκοπος Ρώμης είναι ο μόνος Αλάθητος Επίσκοπος και κυβερνήτης της Εκκλησίας, ο οποίος έχει θέση όχι μόνο άνωθεν όλων των λοιπών Επισκόπων, αλλά ακόμη ακόμη

κι άνωθεν του ιδίου του Χριστού, όπως περίτρανα δείχνει ο Ντοστογιέφσκι στον ‘Μέγα Ιεροεξεταστή’ του, στο τελευταίο του έργο του ‘Αδερφοί Καραμαζώφ’.

Οι Σταυροφορίες, οι Φεουδαρχίες, οι κοινωνικές τάξεις, η Αποικιοκρατία, το Τεχνικό Πνεύμα και η μηχανοποίηση του κόσμου και του Θεού, οι παγκόσμιες τράπεζες και η λατρεία και αποθέωση του χρήματος και της εξουσίας, ο γερμανισμός ως αντίληψη και φιλοσοφία με τα συνακόλουθα του, δηλαδή ο ναζισμός, ο φυλετισμός, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο καπιταλισμός, ο άθεος κομμουνισμός, ο αυταρχικός και απάνθρωπος διεθνισμός της ανθρώπινης κολεκτίβας με κομμουνιστικό ή καπιταλιστικό ένδυμα, ο ηθικισμός και ο πουριτανισμός αλλά και η ακολουθούσα πανσεξουαλικότητα και αποπνευμάτωση - αποϊεροποίηση του σώματος και της φύσης, όπως και όλες οι εκδοχές της Δυτικής Φιλοσοφικής σκέψης, Ορθολογισμός, Επιστημονισμός, Διαλεκτικός Ιδεαλισμός - Υλισμός, Υπερβατισμός - Θετικισμός, οι Αποδομητικές Θεωρίες, κλπ, και οι λεγόμενοι παγκόσμιοι πόλεμοι ως προέκταση των Σταυροφοριών, όλα αυτά δεν είναι κάτι άλλο από το λογικό και φυσικό επακόλουθο της άρνησης, από πλευράς του Δυτικού Φραγκικού και Γερμανικού Χριστιανισμού, της Θεολογίας των Ακτίστων Ενεργειών του Θεού. Εξ ου και κάθε γερμανικό και φραγκικό μίσος πρός κάθε Ορθόδοξο έθνος ή λαό, ελληνόφωνο, σλαβόφωνο, αραβόφωνο, και κάθε τοπική Ορθόδοξο Εκκλησία. Δηλαδή κάθε γενοκτονία, κάθε ανθρωποκτονία, εκείνων όσοι δεν εμπίπτουν στα όρια της Δυτικής Φεουδαρχίας, αλλά και κάθε πνευματική αυτοκτονία του ιδίου του δυτικού πνεύματος του προερχόμενου από τον δυτικό και φεουδαρχικό γερμανισμό και φραγκισμό. Ας μην λησμονούμε δε πως κάθε απόπειρα αναγέννησης και διαφωτισμού της φεουδαρχικής Ευρώπης κατ’ ουσίαν σχετίζεται με την Ορθόδοξο Ρωμανία, είτε απευθείας -με την Ανατολική δηλαδή- Ορθοδοξία, είτε εμμέσως διά του αραβοποιημένου Βυζαντίου, είτε –ακόμη- διαμέσου του φραγκικά κατακτημένου και δουλοπάροικου αυτόχθονος δυτικού τμήματος της αρχικώς ενιαίας Ορθόδοξης Ρωμανίας.

Οιαδήποτε αθέτηση ή αμφισβήτηση -είτε εκ μέρους ορισμένων Ορθοδόξων Θεολόγων και Ιερωμένων, είτε εκ μέρους των ιδίων των Θεολόγων του Δυτικού Χριστιανισμού- της θεοπνευστίας των ύστερων Οικουμενικών Συνόδων που αφορούν την Δογματική πλέον εγκυρότητα της Θεολογίας των Ακτίστων Ενεργειών Του Θεού, διά των οποίων ο Θεός είναι Αυτοπροσώπως Παρών στην ιστορία και τον κόσμο Του και όχι εκπροσωπούμενος, από αλάθητα, φεουδαρχικά και ιεραρχικά ιερατεία, λογικά σημαίνει αναγκαστικά τα εξής:
Είτε,

α) ο Ανατολικός Χριστιανισμός είναι Αιρετικός, και μόνον ο Δυτικός Χριστιανισμός παραμένει Ορθόδοξος, όπως συχνά διατυπώθηκε από την Δυτική Χριστιανοσύνη μέσω Συνόδων ή αποφάσεων και διακηρύξεων μέχρι των Αιρετικών Γραικών,
είτε,
β) ο Δυτικός Χριστιανισμός μετακινήθηκε προς την αίρεση -μέσω του Νεοπλατωνισμού- του Filioque και του Αλαθήτου Πρώτου και Επισκόπου Ρώμης, κάτι που σαφώς υποστηρίχθηκε σθεναρά από την Ανατολική Ορθόδοξο Εκκλησία και η οποία έκτοτε κηρύσσει εν συνειδήσει πως Αυτή και μόνον Αυτή παραμένει και είναι η Θεόπνευστος και εν αδιακόπω διαδοχή ούσα Ορθόδοξος, Αποστολική και Καθολική Εκκλησία του Χριστού,
είτε,
γ) μετά το ιστορικό Σχίσμα Ανατολής - Δύσης έπαψε πλέον να υφίσταται ιστορικά η Μία, Αδιαίρετος, Αγία, Αποστολική και Καθολική -αλλά και αλάθητος εν Συνόδοις- Εκκλησία του Χριστού, όπως εκφαίνεται από τις νεώτερες οικουμενιστικές εκκλησιολογικές διατυπώσεις, όπου υποστηρίζεται μία μεταφυσικώς και όχι ιστορικώς υφιστάμενη Εκκλησία.

Όμως, η ουσία της Εκκλησίας και η φύσις της αυτή καθ' εαυτή σαφώς σημαίνουν πως δεν είναι δυνατόν να διακοπεί και να εξαφανιστεί από την ιστορία των ανθρώπων η Αποστολική διαδοχή, η οποία υφίσταται και θα υφίσταται έως της συντελείας των αιώνων, έστω κι ως μικρό και διωκόμενο ποίμνιο του Χριστού, του Μόνου και Αληθινού Ζώντος Θεού.

Επίσης, επί χίλια και πλέον έτη η Ανατολική Χριστιανοσύνη έχει δείξει σαφώς και κηρύττει πως Αυτή και μόνον Αυτή είναι η Μία και Αδιαίρετος Εκκλησία του Χριστού. Τούτο δε μαρτυρείται βροντερά και δι' αστραπών του Παρακλήτου Πνεύματος, το οποίο μέχρι και τις ημέρες μας αναδεικνύει διαρκώς Αγίους και Μάρτυρες, όπως πράττει και σε όλες τις εποχές της Εκκλησιαστικής ιστορίας.

Είς δυτικός ιερωμένος σε κάποιο θεολογικό συνέδριο στο Βισμπάντεν της Γερμανίας, όπου Ορθόδοξος ιερεύς περιέγραφε τα του Αγιασμού των υδάτων κατά την Αγία και μεγάλη ημέρα των Θεοφανείων αλλά και σε κάθε ακολουθία αγιασμού της Ορθοδόξου Εκκλησίας, προέβαλε ισχυρή θεολογική ένσταση πως η ύλη δεν αγιάζεται. Εδώ σαφώς και πρακτικώς διαφαίνεται το τεράστιο χάσμα μεταξύ της Ορθόδοξης Εκκλησιολογίας και της Ορθόδοξης υπεράσπισης του σώματος και της ύλης από τη Δυτική και χριστιανικώς αιρετική αποϊεροποίηση και αποπνευμάτωση του αισθητού, ιστορικού και σωματικού κόσμου. Αυτό, κατ' ουσίαν, ήταν το αίτιο όλης της τραγικής εξέλιξης του δυτικού πνεύματος και του δυτικού κόσμου που τώρα επιβάλλεται σε παγκόσμιο επίπεδο ως απάνθρωπος παγκοσμιοποίηση.

Ακόμη δε και η ορθολογική ανάλυση της επίσημης διδασκαλίας των θεολόγων της Δυτικής Χριστιανοσύνης δείχνει τις φοβερές εσωτερικές αντιφάσεις της Δυτικής Θεολογίας, έστω κι αν κάποιοι ανατολικοί Θεολόγοι προσπαθούν να τις αποκρύψουν, είτε διότι οι ίδιοι δεν έχουν σαφή εικόνα της Δυτικής Θεολογίας, είτε διότι -ακόμη τραγικότερα- δεν έχουν οι ίδιοι σαφή εικόνα και γνώση της Ανατολικής Θεολογίας. Διότι, η αληθής και αδιάψευστος Θεολογία δεν αποκτάται μέσω μελέτης -έστω και των μεγαλυτέρων Θεολόγων του παρελθόντος-, αλλά μέσω των αστραπών του Παρακλήτου Πνεύματος το οποίο οδηγεί το ανθρώπινο πνεύμα και το ανθρώπινο πλάσμα στην ολότητα και τελείωση του, στην ένωση και την αδιάψευστο Θέα του Ζώντος Θεού.

Αυτό το γεγονός της όντως Θεολογίας που ονομάζεται Θέωση δεν είναι μια υψηλή έννοια, αλλά έχει -εκτός των εσωτερικών και μη αντικειμενοποιήσιμων στοιχείων- αισθητά και ορατά σημεία τα οποία είναι σαφώς υπαρκτά και οικεία μόνον στην Ορθόδοξο Ανατολή. Ο άνθρωπος που εγνώσθη υπό του Θεού και κατέστη Τόπος του Ζώντος Θεού, ούτος φέρει το Βασιλικό Αξίωμα εν τη ταπεινώσει του και ο Χριστός Είναι Παρών εις αυτόν τον θεούμενο άνθρωπο εν όλη τη Δόξη Του. Πλησίον ενός θεουμένου ανθρώπου αντιλαμβανόμεθα ότι ο Τόπος ούτος είναι Τόπος Άγιος, όπου ο άνθρωπος λύει τα υποδήματά του, δηλαδή καθίσταται μάρτυρας της Θεοφάνειας και Χριστοφάνειας εν τοις Προσώποις των Αγίων και όντως Φίλων του Θεού.

Εάν από τις Συνόδους της Εκκλησίας ελλείπουν ούτοι οι Θεοφόροι Πατέρες, τότε οι Σύνοδοι αυτές είναι πτωχές και ελλειμματικές, ή και αιρετικές. Μέχρι σήμερα, όλες οι Σύνοδοι της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας είναι Θεόπνευστες, Πνευματοφόρες και Οικουμενικαί χάριν ακριβώς των Αγίων και Πνευματοφόρων Πατέρων. Ο Μέγας Αθανάσιος, ο Μέγας Βασίλειος, ο Μέγας Γρηγόριος, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, Ο Άγιος Μάρκος Εφέσου ο Ευγενικός και τόσοι, μα τόσοι άλλοι, Άγιοι και Θεοφόροι Πατέρες, όλοι αυτοί είναι εν Αγίω Πνεύματι το κριτήριον της εγκυρότητος και οικουμενικότητος των Αγίων και Θεοφόρων Συνόδων. Διότι όλοι αυτοί δεν έμαθαν την Θεολογία (μόνον) σε πανεπιστημιακά σπουδαστήρια -που και αυτά μπορούν να μετέχουν του Μυστηρίου της Θεολογίας, όταν φέρουν τις προϋποθέσεις-, αλλά κυρίως στο κατ' εξοχήν εργαστήριο Θεολογίας που είναι η Έρημος και η φυγή από τον θόρυβο της ανθρώπινης διανοίας, και η μετάβαση στην περιοχή του κεκαθαρμένου Νοός. Δηλαδή της κεκαθαρμένης Καρδίας, ένθα κατοικεί ο Ζών και Ενεργών Θεός Πατήρ διά Του Υιού Του και Του Πνεύματός Του, όπως μας δείχνει ο Κύριος και Θεός μας όσο εδίδασκε επί της γής: '…*τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ*

ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα' [11], *`...καὶ ὅ,τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω, ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ'*, *`...ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν'* [12], *`καὶ ὁ πατὴρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ΄αὐτῷ ποιησόμεθα'* [13].

Επομένως, οι Οικουμενικές Σύνοδοι είναι κατ' εξοχήν τόπος Θεοφάνειας διά των Αγίων Πατέρων που μετέχουν σε αυτές και οι οποίοι προσδίδουν -διά του Αγίου Πνεύματος και εν Αγίω Πνεύματι- σε αυτές Εγκυρότητα, Αγιότητα, Καθολικότητα, Αποστολικότητα και Οικουμενικότητα. Δεν είναι, λοιπόν, οι Οικουμενικές Σύνοδοι ζήτημα ανθρώπινων συμφωνιών, ανθρώπινων ψηφοφοριών και πλειοψηφιών, ή ανθρώπινων συλλογισμών και επιλογών. Η αίρεση ουδέν άλλο είναι παρά αυτή αύτη ακριβώς η υποκειμενοποίηση της Θεολογίας και της Εκκλησιολογίας.

Όμως η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι μία υποκειμενική κατάσταση πραγμάτων, αλλά ιστορική, οντολογική και υπαρξιακή λειτουργία στο Χώρο της αδιάψευστης Αλήθειας του ιδίου Του Χριστού: *'Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσετε· κἀγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα ᾖ, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὅ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ οὐδὲ γινώσκει· ὑμεῖς γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται. Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. ἔτι μικρὸν καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ, ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με, ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὑμεῖς ζήσετε. ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρί μου καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν ὑμῖν. Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτὰς ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, κἀγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν'* [14].

Βεβαίως, ο Ορθόδοξος Χριστιανός και μάρτυς του Χριστού δεν μένει αλαζονικά απαθής μέσα στον οδυνώμενο κόσμο, χριστιανικό η μή. Ακριβώς, όσο περισσότερο αντιλαμβάνεται το Μυστήριο της Μίας, Καθολικής, Αποστολικής, Αδιαίρετης και αδιάσπαστης Εκκλησίας του Χριστού, που σαφώς δεν είναι άλλη από την Ανατολική Ορθόδοξο Εκκλησία, τόσο περισσότερο αγωνιά και θλίβεται για τους εν τη Δύσει αδελφούς του που έχουν εγκλωβιστεί σε μία σαφώς αιρετική και υπανάπτυκτη

[11] *Ἰω*. 14: 10.

[12] *Ἰω*. 14: 21.

[13] *Ἰω*. 14: 23.

[14] *Ἰω*. 14: 15-21.

ουσιοκρατική και σχολαστική Θεολογία, η οποία αδυνατεί να ξεφύγει από τα χιλιετή δεσμά που της επέβαλε κι εξακολουθεί να της επιβάλλει η γερμανική αιχμαλωσία της.

Όμως, ο δρόμος της ενότητας των Χριστιανών δεν περνά μέσα από συναισθηματικές καταστάσεις αλλά μέσα από την εμπειρία του Πνεύματος, όπως ακριβώς έχει συμβεί και συμβαίνει με μεγάλες μορφές Δυτικών Χριστιανών που κατενόησαν τα πράγματα και απεφάσισαν να στραφούν προς την Ανατολή. Μάλιστα δε, συχνά βλέπουμε αυτές τις μορφές Χριστιανών που προσήλθαν στην Ορθόδοξη και μόνη αληθή και θεολογικά ορθή διδαχή και μαρτυρία της Ανατολής, να ξεπερνούν κατά πολύ ακόμη και Θεολόγους της Ανατολής οι οποίοι ευρίσκονται ακριβώς στην αντίστροφη κίνηση, μίας δηλαδή προσέγγισης της Δύσης όχι με Ευαγγελικά και εμπειρικά θεολογικά κριτήρια, αλλά με σαφώς ανθρώπινα -και μάλιστα πολύ ανθρώπινα- κριτήρια περί ενότητας των Χριστιανών, ή πολύ ανθρώπινα κριτήρια περί εκκλησιαστικής αληθείας. Έτσι, συμβαίνει συχνά η Ορθόδοξη Αλήθεια να υποστηρίζεται με πολύ εγκυρότερο και ορθόδοξο τρόπο από Ορθοδόξους Θεολόγους προερχομένους εκ Δύσεως, παρά από εξ Ανατολών Δυτικίζοντες Μεταπατερικούς και όποιους άλλους Ορθοδόξους Θεολόγους.

Ο Κύριος εσαρκώθη και έγινε τέλειος Άνθρωπος παραμένων τέλειος Θεός για να σώσει τον κόσμο και να φέρει στους ανθρώπους τη γνώση του Ζώντος Θεού, ως την Τελεία Γνώση και την Τελεία Αγάπη που νικούν κάθε μορφή θανάτου. Ουδείς άνθρωπος μπορεί να γνωρίσει τον Θεό, παρά μόνον ενούμενος εν τη Εκκλησία οντολογικά και υπαρξιακά με τον ίδιο τον Κύριο, Τον Σαρκωμένο Θεό, Τον Υιό της Παρθένου. Ο Χριστός Αυτοπροσώπως εν τη Εκκλησία Του -και ουχί δι' αλαθήτων αντιπροσώπων ή ανθρώπων υποκαταστάτων Του- προσφέρει εν τη Εκκλησία Του το Πανάγιον Σώμα και το Πανάχραντο Αίμα Του ως την Όντως Τροφή των ανθρώπων, προκειμένου αυτοί να μην αποθάνουν. Οι Επίσκοποι της Εκκλησίας του Χριστού είναι Ζώσες Εικόνες του Κυρίου έχοντες την Αποστολική διαδοχή ώστε να λειτουργούν δια του Χριστού, του Ιδίου Παρόντος εν τοις Προσώποις των, το Υπέρτατο και Θείο Μυστήριο της του κόσμου Σωτηρίας. Ουδείς Επίσκοπος ως Επίσκοπος ή ως Πατριάρχης ή Ιερεύς ως Ιερεύς, είναι ανώτερος των άλλων Επισκόπων και Πατριαρχών, ή ανώτερος των άλλων Ιερέων, αλλά -ακόμη ακόμη- ουδέ ανώτερος κάθε βαπτισμένου στο Όνομα της Αγίας Τριάδος Χριστιανού.

Στην Εκκλησία του Χριστού δεν υφίσταται ουδενός είδους Θεουδαρχία και οντολογική Ιεραρχία, όπως βεβαίως κάτι τέτοιο δεν υφίσταται ούτε στην Άκτιστο Αγία Τριάδα των Θείων και Ακτίστων Προσώπων. Διότι το Μυστήριο του Προσώπου υπερβαίνει, αντιβαίνει και διαφεύγει οιασδήποτε κατηγορίας οντολογικής

ιεράρχησης, τόσο στις κτιστές εικόνες -που είναι τα ανθρώπινα πρόσωπα- όσο και στα ακατάληπτα με ανθρώπινους συλλογισμούς Πρόσωπα - Υποστάσεις του Ακτίστου Τριαδικού Θεού. Η Ορθόδοξος Ανατολική Αποστολική και Καθολική Εκκλησία, η Μόνη Αληθής και ανά τους αιώνες Ζώσα εν μαρτυρίοις και Θείοις Μυστηρίοις Εκκλησία Του Ευλογημένου Κυρίου Της θα διαφυλάξει, θα ερμηνεύσει και θα κηρύττει σε όλη την ανθρωπότητα μέχρι της Δευτέρας εν τω κόσμω Παρουσίας του Κυρίου Της, αυτήν ταύτην την εξ Ουρανού δοθείσα Τελεία Γνώση του Μυστηρίου του Προσώπου, ως Μυστήριον Ουρανίας και Θεογόνου Αγάπης. Διότι όσοι όντως γνώρισαν τον Κύριο και συναντήθηκαν μετ' Αυτού, αυτοί βιώνουν τον εαυτό των ως ελάχιστο όλων των ανθρώπων και θέλουν οι άλλοι να σωθούν. Ακόμη και θυσιάζουν τον εαυτόν των, όπως ο Μέγας Μύστης του Θεού Λόγου Μωυσής, όταν έλεγε στον Κύριο ότι, εάν δεν συγχωρέσεις αυτούς, σβήσε κι εμένα από το βιβλίο της Ζωής.

Διότι, όταν ο Κύριος αποκαλύψει τον Εαυτό Του στο ανθρώπινο πλάσμα Του, τότε ο άνθρωπος σμικρύνεται και καθίσταται όλος πλήρης της Αγάπης εκείνης περί της οποίας ομιλεί και θυσιάζεται ο Μέγιστος Παύλος, ο Φωτιστής των Εθνών. Τούτη η Αγάπη δικαιολογεί πλήρως ώστε ένας Πατριάρχης κι ένας Επίσκοπος κι ένας απλός Χριστιανός, να θέλουν να συναναστραφούν όλους τους ανθρώπους και όλες τις θρησκείες κι όλες τις ομολογίες, όχι για να υπηρετήσουν την απρόσωπο και θανατούσα τον άνθρωπο και τον Θεό Πανθρησκεία, αλλά για να οδηγήσουν όλους τους ανθρώπους και όλο τον κόσμο προς την Μία και Αληθή Εκκλησία, την Μία και Αληθή Θρησκεία, που δεν είναι άλλη από την Ορθόδοξο Ανατολική και Οικουμενική Εκκλησία, όχι Οικουμενιστική ή Διαθρησκειακή, αλλά την σημαινομένη διά των Αγίων και διά των Οικουμενικών Συνόδων της Ανατολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού.

Η Εκκλησία του Χριστού, η Μία, Αγία, Καθολική, Αποστολική, Ορθόδοξη, Οικουμενική και Παγκόσμια εν τη Αληθεία, σημαίνεται όχι με έννοιες, ιδέες, ιδεολογίες και θεολογίες μεταπατερικές, αλλά μόνον εν τοις Προσώποις των Αγίων Πατέρων και Αγίων Μητέρων που εμαρτύρησαν ανά τους αιώνες διά τον Χριστό. Τα συγκεκριμένα, τα απτά και ιστορικά πρόσωπα με συγκεκριμένο και ιστορικά μαρτυρούμενο όνομα, από τους Αποστόλους και Μαθητές του Κυρίου μέχρι τους μεγάλους Θεολόγους των Οικουμενικών Συνόδων, Αθανασίους, Βασιλείους, Γρηγορίους, Χρυσοστόμους, και ακολούθως, Γρηγόριο Παλαμά, Συμεών τον Θεολόγο, Μάρκο τον Ευγενικό, Νικόλαο Καβάσιλα, κι όλους από τότε μέχρι σήμερα νεοφανείς Αγίους και Θεολόγους της Ανατολικής Ορθοδόξου και Αποστολικής Εκκλησίας, σε όλους τους Ορθοδόξους λαούς και όλα τα Ορθόδοξα Έθνη και Ορθόδοξες Εκκλησίες ανά τον κόσμο, όλοι

αυτοί οι έχοντες όνομα συγκεκριμένο και έχοντας δοξαστεί από τον Κύριο εν τη Εκκλησία Του, αυτοί και μόνον αυτοί ανθρωπίνως αποτελούν το αρραγές θεμέλιο και την πέτρα επάνω στην οποία μπορεί να βαδίσει προς το μέλλον η ιστορική Εκκλησία του Χριστού, όπως και κάθε Ορθόδοξη Σύνοδος. Το αυτό πρέπει αδιστάκτως να πράξει και η ετοιμαζομένη στις ημέρες μας Πανορθόδοξος Σύνοδος Κρήτης.

Ας σιγήσει κάθε άνθρωπος και κάθε ανθρώπινη αυθάδεια επί της γης και ας ηχήσει σε όλους τους χώρους και χρόνους και σε όλα τα σύμπαντα ο Ύμνος της του Ζώντος Χριστού Εκκλησίας των Αγίων Μαρτύρων του Υιού της Παρθένου, του Μόνου Αληθινού Θεού και του Μόνου Τελείου και Αναμάρτητου Ανθρώπου, Του Ευλογημένου Υιού Του Θεού και Πατρός, '*...Εἷς Ἅγιος, Εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς Δόξαν Θεοῦ Πατρός*...' [15]. Εδώ τελειώνουν και παύουν οι ανθρώπινοι συλλογισμοί, εδώ άρχεται η όντως Ζωή, η όντως Γνώση, η όντως Ελευθερία: '*Σιγησάτω πᾶσα σάρξ βροτεία*...' [16]. Εδώ όλα γίνονται νέα: '*...ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα*...' [17], '*Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός*...' [18]. Εδώ ορίζονται και υπάρχουν εξ αρχής τα πάντα, έτσι που ουδεμία ανθρώπινη γνώση, σκέψη ή αντίληψη μπορεί να κατανοήσει και να περιγράψει. Κι αυτό συμβαίνει μέσα στην Θεία Λειτουργία, την προϋπόθεση κάθε αληθούς Θεολογίας.

Η αίσθηση αυτή της παρουσίας του Ζώντος Κυρίου όλων των συμπάντων και Ουρανίου Παμβασιλέως, Του Υιού της Παρθένου, καθιστά τον άνθρωπο θρηνητικό κελαηδό υπέρ όλων των όντων, στον κόσμο και την Ιστορία, που φθείρονται και πέφτουν στο μη όν και ζητά από τον Κύριο, αν είναι εφικτό, αυτός να χαθεί και να μηδενιστεί και να σωθούν στο Είναι και το Εύ Είναι όλα τα εφήμερα κτιστά όντα, ορατά και αόρατα, φίλα ή εχθρικά προς αυτόν.

Όσοι είχαμε την εκ Θεού Τύχη να δούμε και να συναντήσουμε τους νεοφανείς Αγίους Παΐσιο και Πορφύριο καθώς και άλλους παρομοίους Μύστες της Βασιλείας του Χριστού, αναξίως μεν αληθινά δε και πραγματικά γευθήκαμε στα μέτρα της αμαρτωλής κατάστασή μας, την απερίγραπτη αυτή δυνατότητα του να μπορεί ένα εφήμερο, θνητό και ασθενικό ανθρώπινο όν και πλάσμα να σου αποκαλύπτει την Βασιλεία των Ουρανών επί γης. Να φανερώνει, δηλαδή, με τον πλέον αυταπόδεικτο, αδιάσειστο, αδιάψευστο και ανθρωπίνως απερίγραπτο ή ακατανόητο, νεοφανή

[15] Αντιφώνησις εις την εκφώνηση της Υψώσεως, Θεία Λειτουργία του Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου.

[16] Χερουβικός Ύμνος Θείας Λειτουργίας του Μεγάλου Σαββάτου.

[17] *Άποκ. Ἰω*. 21: 5.

[18] Τροπάριο της Γ΄ Ωδής του Κανόνα της Αναστάσεως, ποίημα του Αγ. Ιωάννου Δαμασκηνού.

τρόπο, την Παρουσία του Ιδίου του Χριστού μέσα στον αισθητό και εφήμερο κόσμο. Το σημείον δε του Παμβασιλέως και Αληθινού Θεού Ιησού Χριστού, που εσαρκώθη εκ της Παναγίας Μητέρας Του και διά του Ουρανίου Πατρός Του και ο Οποίος επείγετο να γνωστοποιήσει στους ανθρώπους το Ουράνιο Άγγελμα του Ουρανίου Πατρός, δεν είναι τίποτε ολιγώτερον και τίποτε περισσότερον από την Τελεία Αγάπη που μόνον Αυτός ο Ίδιος μπορεί να δώσει στον επίγειο και θνητό άνθρωπο. Ο Χριστός Ζών, Βαδίζων και Θαυματουργών εν μέσω της ιστορίας και της ωδυνώμενης ανθρωπότητας, και, τέλος, Σταυρούμενος, Θνήσκων ως άνθρωπος επί του Σταυρού και Αναστάς, προκειμένου να σώσει εκ του Θανάτου της θνητότητας και της φθοράς όλα τα όντα και όλα τα πλάσματά Του, είναι ο Μόνος Δυνατός και Αληθινός Θεός και Τέλειος Άνθρωπος, που μπορεί να νικά τον θάνατο και να φανερώνει τον Εαυτό Του σε κάθε θλιβόμενο, φθειρόμενο, και θανατούμενο από μύριους θανάτους, αισθητούς, ορατούς και αοράτους ή νοητούς, όν. Το δε Σημείον του Χριστού και Θεού είναι η τελεία, απεριόριστος και ανίκητος Αγάπη Του που την δανείζει σε κάθε θνητό άνθρωπο μέσα στην Αγία Εκκλησία Του.

Είχαμε, αναξίως μεν αλλά πάντως, την αληθή αίσθηση και γνώση, εμπειρικώς αδιάψευστη, πως αυτά τα όντα του Χριστού, είτε ο Άγιος Παΐσιος, είτε ο Άγιος Πορφύριος, είτε άλλοι Άγιοι άνδρες και γυναίκες, ο Χριστός γνωρίζει το μέγεθος ενός εκάστου, πως σε αγαπούν πιο πολύ απ' όσο η μάνα σου και ο πατέρας σου και -ακόμη θαυμαστώτερον- απ' όσο εσύ ο ίδιος μπορούσες να αγαπάς τον εαυτό σου. Και, βεβαίως, το ίδιο είδαμε να συμβαίνει με άλλους θαυμαστούς Αγίους, διαβάζοντας, απλά, κείμενα των ιδίων ή άλλων περί αυτών, όπως ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, ο Άγιος Νεκτάριος Αιγίνης, ο Άγιος Λουκάς ο Ιατρός των Ρώσσων, ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς και τόσοι άλλοι νεοφανείς Άγιοι της Μίας, Αγίας, Αποστολικής και Καθολικής Εκκλησίας του Χριστού και Ζώντος Θεού. Της Μόνης, δηλαδή, Μήτρας γέννησης Αγίων και Θαυματουργών σε όλους τους αιώνες, αφότου η Εκκλησία άρχισε να ζεί στην Ιστορία, από της Πεντηκοστής και εντεύθεν και, βεβαίως, από τη στιγμή που ο ίδιος ο Κύριος και Ουράνιος Βασιλεύς εισέρχεται στην ιστορία φορώντας σάρκα ανθρώπου, προσλαβών –δηλαδή- ολόκληρη την ανθρώπινη φύση στη δική Του Αγία και Παναγία Υπόσταση ως Λόγος και Υιός Μονογενής Του Αγεννήτου Πατρός.

Το σημείον του Χριστού και της Εκκλησίας Του είναι αυτή η Τελεία Αγάπη που ο Ίδιος ο Χριστός έφερε για πρώτη φορά μέσα στην ανθρώπινη ιστορία, τόσο Νέα, τόσο Πλουσία, τόσο Ελεύθερη, τόσο Ζωηφόρο, τόσο Ελευθεροποιό, τόσο Ουράνια, τόσο Πανπεριεκτική, τόσον Αληθή, που ο διακατεχόμενος, ως πλήρης θείας μέθης υπ' αυτής, Απόστολος των Εθνών, κράζει με φωνή που διαπερνά όλα τα σύμπαντα και

όλους τους αιώνες και όλους τους κόσμους του Θεού, ορατούς και αοράτους: '*...άγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον...*' [19], ακολουθών τον Μέγιστο, Υιό της Βροντής, Ιωάννη λέγοντα και γράφοντα '*...ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστίν...*' [20].

Όταν πριν μερικές δεκαετίες αγωνιωδώς και δι' όλης της υπάρξεώς μας αναζητούσαμε διέξοδο στο βαρύ φορτίο της ανθρωπίνης υπάρξεώς μας, αποζητώντας διαφυγή από την αδυσώπητη αίσθηση μοναξιάς και ερημότητας της θλιμμένης έως θανάτου ψυχής μας, οδηγήθηκαμε -από κάποια σύμπτωση και συγκυρία πραγμάτων- εντός ενός Ινδουιστικού Άσραμ (Απω-ανατολικού οίκου προσευχής και αυτοσυγκέντρωσης). Τότε, σχεδιάζοντας να ασπαστούμε τον Βουδισμό-Ινδουισμό και θεωρώντας πως ανεκαλύπταμε μία μεγαλειώδη οδό για την Τελεία Γνώση και Αλήθεια που διακαώς αναζητούσαμε παιδιόθεν, εν μέσω θαυμαστών και νεοφανών και αγνώστων για την νεανική ανθρώπινη ύπαρξή μας γεγονότων, βεβαιώθηκαμε για δύο φοβερά γεγονότα.

Πρώτον,
πως ο Χριστός είναι ο Είς και Μόνος Τέλειος και Ζών Θεός, που -όταν υπάρχει ανάγκη και λόγος- κατέρχεται μέσα στον χώρο και τον χρόνο κι εμφανίζεται εμπειρικώς και αισθητώς και στο πλέον αμαρτωλό και ασθενικό και ανάξιο πλάσμα Του και του αποκαλύπτει αυτήν την Τελεία Αλήθεια, την Παντελεία Παναλήθεια και το διά λόγων και εννοιών και συμβόλων Απερίγραπτο Κάλλος του Δικού Του Παναγίου και Τρισεμόρφου Θεανθρωπίνου Προσώπου Του· αποκαλύπτοντας ταυτοχρόνως πως Αυτός είναι το Τέλειο, Άκτιστο και Μοναδικό Αρχέτυπο κάθε ανθρωπίνου εφήμερου και κτιστού προσώπου. Τότε, ενώπιον του Κυρίου, ο άνθρωπος βλέπει το σώμα του, το πνεύμα του και την ψυχή του ως τόπο βοώσης σιωπής και τόπο φωνών και αποκαλύψεων που δεν επιδέχονται ουδεμία αμφισβήτηση. Τότε ο άνθρωπος πείθεται έσωθεν, όχι μέσω συλλογισμών αλλά κατ' άλλον, Άγνωστο και Απερίγραπτο Τρόπο, εκ της Παρουσίας του Ιδίου του Δεσπότου των Πάντων.

Τότε εκρήγνυνται μέσα στον άνθρωπο ηφαίστεια πολλά, λάμποντα από το απέραντο Θείας και τελείας Αγάπης, Θείας και τελείας και παντελείας ομορφιάς Πρόσωπο του Κυρίου, τότε ο παναμαρτωλός άνθρωπος αντιλαμβάνεται κενοφανώς πως κάθε τί που επιθυμούσε, ακόμη κι εν αμαρτία διατελών, ήτο ουδέν άλλο κι ουδέν ολιγώτερο από τούτο το Θείο και Πανάγιο Πρόσωπο του Υιού της Παρθένου, του Θεανθρώπου Χριστού, του Βασιλέως και Μόνου Κυρίου των συμπάντων και των αιώνων και των

[19] *Κορ. Α΄* 13: 1.
[20] *Ίω. Α΄* 4: 8.

ουρανών· τούτο το μόνο Καινό υπό τον ήλιο και πάνω από κάθε ήλιο λάμπον Πρόσωπο του Κυρίου, το μη εξηγούμενο και μη περιγραφόμενο δι' οιουδήποτε άλλου τρόπου, παρά μόνον διά του ιδίου του Εαυτού Του. Τότε ο όλος άνθρωπος και η καρδία του όλη, καίγονται από άγνωστο και ζωογόνο πύρ και κράζουν ως ο Μεγάλος Απόστολος '...*Μαράν Αθά*...' [21].

Κι, όπως με τους μαθητές προς Εμμαούς εκαίγετο η καρδία των ενόσω εβάδιζε μαζί των ο κεκρυμμένος Χριστός, έτσι θέλει ο άνθρωπος να τρέξει σε όλους τους ανθρώπους, σε κάθε ανθρώπινο πλάσμα μέσα στον χώρο και τον χρόνο και να του αναγγείλει τούτο το γεγονός, το παν-γεγονός, πως ο Κύριος ζεί, πως είναι Ζών, πως είναι αληθινός Θεός και αληθινός Άνθρωπος, πως ο Κύριος αναστήθηκε όντως και πως είναι ο Μόνος που μπορεί να δώσει Ζωή σε κάθε θνητό πλάσμα· θέλει να αναγγείλει παντού κανείς άνθρωπος να μην λυπάται, διότι Ανέστη ο Κύριος και πως όλοι οι άνθρωποι μπορούν πλέον να μην φοβούνται ούτε το φόβο, ούτε το θάνατο, ούτε το σκότος, ούτε τη μοναξιά, ούτε τη θλίψη· πως μπορούν να μην φοβούνται τίποτε και πως μπορούν να ζήσουν στην τελεία Χαρά, την τελεία Γνώση και την τελεία Αγάπη και την τελεία Ομορφιά που ο Κύριος της Δόξης δίδει και χορηγεί και θέλει να χαρίζει σε κάθε ανθρώπινο πλάσμα Του.

Διά του Κυρίου γνωρίζει πλέον αδιάψευστα ο άνθρωπος πως υπάρχει όντως Χαρά που δεν νικιέται από ουδεμία θλίψη κι από ουδένα θάνατο ή φόβο. Και η χαρά αύτη δεν είναι άλλο από τον Ίδιο τον Κύριο. Και τότε νοιώθει ο άνθρωπος αδυσώπητη την ανάγκη να μεταφέρει τούτη την χαρά σε όλο τον κόσμο, τότε -όταν ο Κύριος Ιησούς αγγίξει το ανθρώπινο πλάσμα και του δείξει κάτι από τον Άπειρο Εαυτό Του- θέλει ο άνθρωπος να τρέξει σε όλο τον κόσμο και να κάνει όλους να μην φοβούνται και να μην λυπούνται. Αφού, Τούτο είναι το Σημείο του Κυρίου· να μην αντέχει ο άνθρωπος να βλέπει τίποτε να είναι θλιβόμενο και λυπούμενο· να θέλει όλα να μπούν σε αυτή την Ουράνιο Χαρά του Κυρίου.

Δεύτερον,
πως, αφού πρώτα ο Κύριος εμφανίσθηκε κατά τρόπο λογικώς κι ανθρωπίνως ακατανόητο, βεβαιώνοντας για το υπερκόσμιο μεγαλείο και άρρητο Κάλλος του Προσώπου Του, ακολούθως και κατά δική Του παραχώρηση και λίγο πριν προχωρήσουμε στις μυστικές μυήσεις της Άπω Ανατολής, βεβαιωθήκαμε κατά τρόπο άμεσο και εμπειρικό, πως επίσης το κακό μπορεί και υφίσταται ακόμη και ως σωματικά δρών και σωματικά παρόν και ικανό -ως πυκνό και αδιαπέραστο και

[21] *Κορ. Α΄* 16: 22.

αποκρουστικό σκότος- να καταβροχθίζει την ανθρώπινη ύπαρξη και να αφανίζει οντολογικώς και αισθητώς το ανθρώπινο είναι. Τότε ο Κύριος επέτρεψε να δούμε και να αντιληφθούμε άμεσα και αδιάψευστα την αποκρουστικότητα των πνευμάτων και των αγγέλων που αρνήθηκαν κι εξέπεσαν του αρχικού αγγελικού αξιώματός των. Αυτή η απερίγραπτη αποκρουστικότητα μάς εκτίναξε, ως ελευθεροποιός δύναμη, έξω του τόπου των δαιμονικών μυήσεων, τις οποίες –δυστυχώς- πολλοί άνθρωποι σήμερα σε μυστικές και ανίερες συνάξεις εκλαμβάνουν ως ανώτερη γνώση και σοφία. Αλήθεια, διερωτάται κανείς, πώς είναι δυνατόν Ορθόδοξοι Ιεράρχες να δέχονται να ψάλλονται Ωδές που υμνούν τον Κύριο σε ανίερες οικουμενιστικές και διαθρησκειακές συνάξεις;

Όταν αργότερα ερωτούσαμε τον Άγιο Παΐσιο, εν ζωή όντα, πώς είναι δυνατόν να δείχνει ο Κύριος το Πρόσωπό Του σε χώρους τόσο δαιμονιώδεις, ο ίδιος μας απήντησε ως εξής: ο Χριστός δεν βλέπει τις εξωτερικές καταστάσεις αλλά την κατάσταση της ψυχής. Έτσι, δίδει σοκολάτες στον άνθρωπο και κατόπιν του δείχνει το ζαχαροπλαστείο, για να έχει συνεχώς σοκολάτες. Αυτή ήταν όντως μία διδακτικότατη παραβολή του Αγίου Παϊσίου. Διότι, ενώ δεν γνωρίζαμε τίποτε περί του Αγίου Όρους, ούτε περί των ασκητών του και του Γέροντος Παϊσίου, όταν κάποιος νεαρός φοιτητής μάς εμίλησε περί του Γέροντος Παϊσίου, τότε μάς κατέλαβε σφοδρή επιθυμία και ανάγκη να βρεθούμε -αμέσως ει δυνατόν- στο Άγιον Όρος και κοντά στον Γέροντα Παΐσιο.

Ο Άγιος Παΐσιος ήταν σαφής πως οι θρησκείες του κόσμου, και δη οι άνθρωποι οι έχοντες πευματικές εξουσίες εν αυταίς, είτε αγνοούν την ύπαρξη των πνευμάτων της αρνήσεως, είτε συνειδητώς ταυτίζονται με αυτά τα πνεύματα, τα οποία αγωνίζονται να κρύψουν και να εκδιώξουν τον Κύριο από τα ανθρώπινα πράγματα, παρέχοντας στους ανθρώπους δαιμονιώδη υποκατάστατα.

Αυτά τα γράφουμε, προκειμένου να παροτρύνουμε τους Αγίους Επισκόπους και Αγίους Ιεράρχες και Πατριάρχες της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Κρήτης εις το ότι επείγει η Σύνοδός των να οριοθετήσει σαφώς την περιοχή της Αληθείας από την περιοχή της πλάνης. Δηλαδή, την περιοχή της Όντως Μίας και Αγίας και Καθολικής, και Οικουμενικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού από κάθε περιοχή συγχύσεως, πλάνης και αιρέσεως, όποια κι αν είναι αυτή, ακόμη κι αν φέρει το χριστιανικό όνομα.

Σήμερα, πολλοί Ορθόδοξοι Θεολόγοι ή και άλλοι, αλλά και σχεδόν μαζικά ο Δυτικός Χριστιανισμός, αγνοούν την ενέργεια των πονηρών πνευμάτων και της εξουσίας του

Σατανά και των δικών του ακολούθων. Επειδή δε ο Χριστιανισμός των καταντά να είναι μία απλή εξωτερική θρησκευτικότητα και θεωρία, χωρίς ουσιαστικό εμπειρικό και ασκητικό υπόβαθρο, όπου ο άνθρωπος έρχεται -άλλοτε περισσότερο και άλλοτε ολιγώτερο- αντιμέτωπος με τις δυνάμεις του σκότους, αδυνατούν, έτσι, να αισθανθούν το μέγεθος της αληθείας των λόγων του Αποστόλου, πως το πνεύμα της ερημώσεως μετασχηματίζεται ακόμη και εις άγγελον φωτός, προκειμένου να πλανήσει και εξαπατήσει ακόμη και τους εκλεκτούς.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε και μαζί με όλους τους Αγίους [22], πρέπει να είμεθα ενήμεροι της διδασκαλίας της Αγίας Εκκλησίας του Χριστού πως οι πεινώντες και διψώντες άνθρωποι, ζητώντας λίγη χαρά, λίγη ξεκούραση, λίγη παρηγοριά και διωκόμενοι από το αδυσώπητο πνεύμα της μοναξιάς και της καταθλίψεως, γίνονται -θελητά ή αθέλητα- δούλοι του πνεύματος της αρνήσεως και της ερημώσεως το οποίο εμπνέει κάθε αμαρτία και πλάνη. Ο πόλεμος, η αποικιοκρατία, η τυραννία, η δικτατορία, η φεουδαρχία, η λατρεία του χρήματος και της εξουσίας, ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, ο φυλετισμός, ο διεθνισμός, ό άθεος κομμουνισμός, η παγκοσμιοκρατία και κάθε αντιανθρώπινη ιδεολογία ή θρησκεία, όλα αυτά είναι μυστικώς εμπνεόμενα από τα πνεύματα της αρνήσεως και της ερημώσεως. Ακόμη-ακόμη η υποκρισία, η αδιαφορία, η αναισθησία, η απονία, η πλεονεξία, ο ναρκισσισμός, ο εγωϊσμός, το πείσμα, το μίσος, η ψυχρότητα, η αντιανθρώπινη κυριαρχία της λίμπιντο, η φιληδονία, η ανδροκρατία, η γυναικοκρατία, η ομοφυλοφιλία, η παιδοφιλία, και ό,τι άλλο καθιστά τον άνθρωπο ανέραστο και του στερεί την ανιδιοτελή αγάπη, στοργή, τρυφερότητα, συμπόνοια και τον ανιδιοτελή έρωτα και φροντίδα προς κάθε πλάσμα και τον παγιδεύει στην αντικειμενοποίηση και αποϊεροποίηση του σώματος και της ύλης, όλα αυτά δεν είναι άλλο παρά μία πολλαπλή εκδήλωση του πνεύματος του Αντιχρίστου και του πνεύματος της ερημώσεως.

Η Εκκλησία πονά, ενδιαφέρεται, αγκαλιάζει, κατανοεί και –κυρίως- δεν κρίνει τον πεπτωκότα άνθρωπο, αφού ο Μόνος Αναμάρτητος είναι ο Κύριος. Ταυτόχρονα, όμως, δεν ιερολογεί και δεν συμβιβάζεται με την πτωτική φύση του που φέρει εις θάνατον. Η Εκκλησία είναι νοσοκομείο που θεραπεύει τον ασθενή και αποδιώχνει την ασθένεια [23]. Η Εκκλησία γνωρίζει και κατέχει την κατάσταση της υγείας. Γι' αυτό και, όπως ο ιατρός, δεν συμβιβάζεται με την ασθένεια. Επειδή ακριβώς πάσχει και

[22] Βλ. Πόποβιτς, Αγ. Ιουστίνος, *Άνθρωπος και Θεάνθρωπος*, Αστήρ: Αθήνα 1974.

[23] Βλ. Ρωμανίδης, Ιωάννης, *Η Θρησκεία είναι νευροβιολογική ασθένεια η δε Ορθοδοξία η Θεραπεία της*, στον τόμο `Ορθοδοξία, Ελληνισμός, Πορεία στην 3η χιλιετηρίδα', Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου: Αθήνα 1996, σσ. 67-87, προσπελάσιμο στην ιστοσελίδα: http://www.romanity.org/htm/rom.e.02.i_thriskeia_einai_neurobiologiki_astheneia.01.htm

αγαπά τον ασθενή, γι' αυτό απεχθάνεται την ασθένεια. Ο ασθενής άνθρωπος ταυτίζεται με την κατάσταση της ασθένειάς του, διότι φοβάται την θεραπεία του και αγνοεί την κατάσταση της υγείας. Όμως η Εκκλησία με κάθε φιλανθρωπία, κατανόηση, σεβασμό, επιείκεια, ακακία, συγχωρητικότητα και, κυρίως, με θάρρος και επίγνωση της αληθείας και της υγείας, δηλαδή με αδιάψευστο συνείδηση της Αναστάσεως όλων των νεκρών ανθρώπων, διδάσκει το αληθές και ανιδιοτελές, χωρίς να επιβάλλει και χωρίς να φοβάται ή να αποσκοπεί σε εγκόσμια αναγνώριση και αποδοχή.

Ο Χριστός είναι το Α και το Ω, ο Παλαιός των Ημερών, ο εκ του μη όντος και εκ του μηδενός δημιουργήσας τον κόσμο και τα σύμπαντα και ο ερχόμενος από τα Έσχατα· ο Μόνος Αληθινός Σωτήρας του κόσμου και των ανθρώπων, ο Νικητής του θανάτου σε όλες τις πτυχές του, ο '*Ὡραῖος κάλλει, παρὰ πάντας βρωτούς*' [24], ο μόνος αληθινός Έρως και η μόνη αληθινή πηγή Φωτός, Χαράς και Ζωής. Τούτη η έκρηξη τελείας και αδιάψευστης γνώσης, τελείας και αδιάψευστης ομορφιάς και ζωής που δίδει ο Ίδιος ο Κύριος μπορεί και πλημμυρίζει σε όλα τα σύμπαντα και σε όλους τους κόσμους και καθιστά την Εκκλησία Του τόπο Βασιλείας, τόπο Χαράς, τόπο Αληθείας, τόπο Ομορφιάς, τόπο μοναδικό, τόπο παν-περιεκτικό όλων των τόπων και όλων των ανθρώπων. Η Ανατολική και Ορθόδοξος Εκκλησία σαφώς δεν περιορίζεται τοπικά· γι' αυτό και είναι η Μία, Αγία, Αποστολική, όντως Οικουμενική (όχι οικουμενιστική) και Καθολική Εκκλησία, διότι ειναι ολόκληρη μέσα στον Κύριο και ολόκληρος ο Κύριος μέσα σε ολόκληρη την Αδιαίρετο και Ορθόδοξο Εκκλησία Του.

Ο αληθινός μαθητής και μύστης του Χριστού γνωρίζει εμπειρικά πως ουδείς άλλος Θεός υφίσταται πλήν του Χριστού, Του Ενός της Τριάδος. Γνωρίζει ο αληθινός μαθητής και μύστης του Χριστού πως ουδεμία χαρά, αλήθεια, αγάπη, ομορφιά, ζωή, ανάπαυση, ελευθερία, γνώση και ό,τι άλλο για το οποίο κράζει εκ βαθέων η ανθρωπίνη Ύπαρξις, υφίσταται πέραν του Χριστού. Αυτό είναι Αυταπόδεικτος και Αδιάψευστος και Εμπειρική και Υπερεμπειρική Αλήθεια και Γνώση που φυλάσσεται ως ο πολύτιμος μαργαρίτης και δίδεται και υφίσταται τόσον εμπειρικώς και τόσο πλουσίως ΜΟΝΟΝ μέσα στην Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία του Χριστού, την Μία, Αγία, Καθολική, Αποστολική, και άρα Οικουμενική, Εκκλησία του Χριστού, του Αληθινού και Ζώντος Θεού.

Όταν συμβεί κι ο άνθρωπος δει τον τόπο του Κυρίου, τότε δεν έχει δικούς του λογισμούς και δικά του σχέδια. Αλλά ακολουθεί το Ένα και Μοναδικό Σχέδιο που

[24] Εγκώμιον Α΄ Στάσης Επιτάφιου Θρήνου Μεγάλης Παρασκευής.

δίδει αυτοπροσώπως ο Ίδιος ο Χριστός σε κάθε μέλος της Εκκλησίας Του και σε όλη την Εκκλησία του διά των Επισκόπων Διαδόχων Του στους οποίους εμπιστεύθηκε να φυλάγουν το ποίμνιό Του έως ότου έλθη ο Ίδιος για να ολοκληρώσει το Θείο και Άγιο και Πανάγιο Σχέδιό Του για την Ιστορία του Κόσμου και του Ανθρώπου. Το Θείο Σχέδιο εδόθη από τον Κύριο αυτοπροσώπως και διά της Πεντηκοστής του Παρακλήτου, του Τρίτου της Τριάδος, στους Αποστόλους και -δι' αυτών- σε κάθε διάδοχό των Επίσκοπο μέχρι σήμερα.

Όποιος απεκόπη απ' αυτήν την διαδοχή μπορεί να επανέλθη αποδεχόμενος πλήρως τους Συνοδικούς Όρους που φυλάχθηκαν ως πολύτιμος μαργαρίτης απ' αυτούς που τήρησαν την διαδοχή. Αυτή η διαδοχή του Χριστού εφυλάχθη ανά τους αιώνες ως πολύτιμος μαργαρίτης που πρέπει να αποδοθεί έστω κι από ολίγους και ματωμένους διαδόχους του Χριστού Βασιλέως, στην Ογδόη και Εσχάτη Ημέρα, όταν δεν θα δύει πλέον ο Ήλιος, αφού ο αισθητός και κτιστός ήλιος θα εκλείψει παρέχων την θέση του στον Όντως Ήλιο της Δικαιοσύνης, Τον Βασιλέα Χριστό, Τον Υιό της Παρθένου που ήλθε και έρχεται, ο Πρώτος και ο Έσχατος, το Α και το Ω της ιστορίας.

Οι 9 Οικουμενικές Σύνοδοι της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού αποτελούν την ολοκλήρωση του νοητού και απόρθητου φρουρίου της Εκκλησίας του Χριστού και, συγχρόνως, την εν χρόνω φανέρωση της Αληθείας του Χριστού και της Εκκλησίας Του. Με τις 9 Οικουμενικές Συνόδους ολοκληρώθηκε η αποκάλυψη του μυστηρίου της Θεολογίας. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο πλέον να αποκαλυφθεί στον αισθητό χώρο και χρόνο. Τώρα μάς απομένει η εμβάθυνση, η βίωση της Αληθείας της Εκκλησίας, η διάσωσή της, και η διάδοσή της εν ελευθερία και εν αγάπη πλήρει ανιδιοτελείας, χωρίς ουδεμία μείωση, σμίκρυνση ή ελάττωση. Είναι όπως ακριβώς η κατασκευή των γεφυρών. Μία γέφυρα, αφού ολοκληρωθεί η κατασκευή της, αρχίζει τότε το πραγματικό έργο της που είναι η υπηρέτηση της διάβασης των ανθρώπων από μία περιοχή σε άλλη· διάβαση που πριν ήτο αδύνατος ή ακατόρθωτος. Οι 9 Σύνοδοι της Ορθοδόξου -και εν αδιακόπω αποστολική διαδοχή- ούσης Εκκλησίας των Ορθοδόξων Χριστιανών είναι η γέφυρα η μετάγουσα ασφαλώς τους ανθρώπους προς την περιοχή της Βασιλείας.

Και εάν μία γέφυρα μπορεί να υποστεί βλάβες, το οικοδόμημα της Εκκλησίας και το διά των Συνόδων Ιεραποστολικό και Χριστοκεντρικό περιεχόμενό της δεν έχει ουδεμία ατέλεια και δεν υπόκειται σε ουδεμία δυνατότητα βλάβης, αφού δεν είναι πτωχό και ανθρώπινο έργο, αλλά έργο Θείον και Θεανθρώπινο. Είναι, δηλαδή, οικοδομή του Θεού του Ιδίου που εδράζεται επί της αρραγούς Πέτρας, την οποία '*ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες*'. Και όταν ο Κύριος θα πει στον Πέτρο ότι, `*...ἐπί*

ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς' [25], προφανώς δεν εννοεί απλώς τον Πέτρο ως Απόστολο, αλλά εννοεί αυτό που ο Πέτρος εν Πνεύματι Αγιώ εγνώρισε και απήντησε στον Χριστό `*σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος*' [26], στην ερώτηση του Κυρίου `*…ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;*' [27]. Δηλαδή, αντίθετα απ' αυτό που ενόησαν σκοπίμως ορισμένοι Επίσκοποι και Θεολόγοι στην Δύση, για να εξουσιάσουν τον κόσμο ανθρωπίνως, ο Κύριος λέγοντας στον Πέτρο '*ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ*' εννοεί σαφώς τον εαυτό Του τον ίδιο ως Άκτιστο Θεό που έλαβε σάρκα και οστά κι έγινε τέλειος άνθρωπος, και όχι κάποιο κτιστό πλάσμα, ακόμη κι αν αυτό είναι ο Μέγας Απόστολός Του Πέτρος. Λέγει, δηλαδή, μακάριε Πέτρε, αυτό που εσύ λέγεις ότι Είμαι '*…σάρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψεν σοι…*' `*…ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς*' [28], δηλαδή ότι είμαι ο Υιός του Ζώντος Θεού· αυτή ακριβώς είναι η Πέτρα όπου θα στηρίξω την Εκκλησία Μου.

Εξάλλου, πώς θα στηριχτεί στον Πέτρο, έναν κτιστό άνθρωπο, η Θεανθρώπινη Εκκλησία του Χριστού; Τρεις φορές ο Πέτρος αρνήθηκε τον Κύριο και, μάλιστα, μετά έκλαψε πικρά. Μήπως πρέπει κάθε αλάθητος Πάπας, που -εμμένοντας στο αλάθητό του- αρνείται διαρκώς τον Χριστό, να μιμηθεί τον Πέτρο και να κλάψει πικρώς για να επιστρέψει στο Θεανθρώπινο οικοδόμημα του Χριστού, που είναι ο Οίκος του Πατρός;

Μία Αληθώς Ορθόδοξη και Αληθώς Χριστιανική Σύνοδος οφείλει να προασπίσει την Ορθοδοξία και όχι να αθετήσει, και με οιονδήποτε τρόπο να θέσει εν αμφιβόλω την διαχρονική Ουσία και Ουράνια Περιουσία της Εκλησίας του Χριστού που φυλάσσεται μέσα στις αποφάσεις και τις δογματικές διατυπώσεις των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, της Μίας, Αγίας, Καθολικής, Αποστολικής και της εν πλήρει και συνοδική ιεραρχική ισότητι εκδηλουμένης. Διότι στην Ορθόδοξο και Αληθή Εκκλησία του Χριστού μόνον πρωτεία τιμής, ίσων μεταξύ ίσων, υφίστανται και ουδόλως ιεραρχικές τάξεις, υποκείμενες σε αλαθήτους Πάπες, Επισκόπους ή Πατριάρχες. Στις Ορθοδόξους Συνόδους, όπως και μεταξύ των Θείων Αποστόλων, ουδείς των Επισκόπων ή Πατριαρχών εθεωρείτο ανώτερος των υπολοίπων, αφού η ψήφος ενός εκάστου των συμμετεχόντων Επισκόπων ήτο ισότιμος με την ψήφο εκάστου των υπολοίπων.

---

[25] *Ματθ*. 16: 18.

[26] *Ματθ*. 16: 16.

[27] *Ματθ*. 16: 15.

[28] *Ματθ*. 16: 17.

Είναι σαφές ότι μετά την κατάκτηση της Δυτικής Ευρώπης από τα Φραγκικά φύλα, τα –ως επί το πλείστον- βιαίως εκχριστιανισθέντα και ουχί μέσω μίας βαθμιαίας πνευματικής ωρίμανσης, προσωπικής κατήχησης και προσωπικής αποδοχής της πίστης στον Χριστό, αρχίζει μία τεράστια απόκλιση του Δυτικού Χριστιανισμού. Δηλαδή, η απόκλιση από το πρόσωπο προς την απρόσωπη ιεραρχική και φεουδαρχική κολεκτίβα. Δηλαδή, η απόκλιση προς την ανισότητα των ανθρώπων και η αντίληψη του Θεού ως απρόσωπου, αυταρχικού και βάναυσου Φεουδάρχη και όχι ως στοργικού Πατέρα που βλέπει κάθε πλάσμα του ως πρόσωπο και –κατά Χάριν- ίσο με Αυτόν.

Ο Χριστός δεν ήλθε διά να απευθυνθεί σε απρόσωπες κοινωνίες ανθρώπων αλλά σε ξεχωριστά ανθρώπινα πρόσωπα. Γι' αυτό ο Ευλογημένος Κύριος θα πει κάποια στιγμή στους μαθητές Του: '*...μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;*' [29]. Ο μαρτυρούμενος συγκεντρωτισμός της παρούσας Συνόδου, η οποία -αν είναι αληθή όσα γράφονται και λέγονται- επιτρέπει ψήφο μόνο σε 14 συνολικά εκπροσώπους των κατά τόπους Εκκλησιών επί συνόλου περισσοτέρων από 300 Επισκόπων, είναι εμφανώς μία επιχειρούμενη δικτατορική φίμωση της Εκκλησίας του Χριστού και των Επισκόπων της. Είναι, σαφώς, μία απόπειρα εκ των άνω Δυτικοποίησης κι εκκοσμίκευσης της Ορθοδόξου Εκκλησίας, όπως ακριβώς κι ο βίαιος εκχριστιανισμός των Φράγκων, η οποία θα την οδηγήσει σε πολλά και μεγάλα δεινά.

Η Φραγκική κατάκτηση της Δυτικής Ευρώπης σαφώς εσήμανε την υποταγή της εν δουλεία διατελούσης Δυτικής Ορθοδοξίας σε μία αιρετική Εκκλησιολογία και σε μία αιρετική Θεολογία που αποσκοπούσε στην εγκαθίδρυση στην Δύση -και στην προς Ανατολάς επέκταση- της Φραγκικής Αυτοκρατορίας, κάτι βεβαίως το οποίο δεν έπαψε να επιδιώκεται μέχρι την σημερινή εποχή. Μάλιστα δε, αφότου η ελληνόφωνη Ορθόδοξος Ανατολή υποδουλώθηκε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, προηγηθείσης της Φραγκικής Άλωσης της Πόλης διακόσια χρόνια πριν την Οθωμανική Άλωσή της, όπου το οθωμανικό κράτος αποτέλεσε τον βασικό εταίρο της Δυτικής Γερμανικής Αυτοκρατορίας, βασική επιδίωξη της Δυτικής Φραγκικής κι αιρετικής αυτοκρατορίας, παρέμεινε η καταστροφή της ελεύθερης Ορθόδοξης Ρωσίας. Αυτό το έδειξαν όλοι οι μεγάλοι πόλεμοι κι επαναστάσεις από τον Ναπολέοντα μέχρι τον Χίτλερ.

Σαφώς δε και αντίθετα προς όσα γράφονται και λέγονται, οι Ορθόδοξοι Πάπες Ρώμης μέχρι τέλους, έως, δηλαδή, και τον 11ο αιώνα και προ της τελικής κατάργησής

[29] *Ἰω*. 6: 67.

των και αντικάταστασής των από μη Ορθοδόξους Φράγκους Πάπες, σαφώς ήσαν σε πλήρη θεολογική ομοφωνία με την Ανατολική Χριστιανοσύνη και σαφώς απέρριπταν τα νεοφανή αιρετικά σημάδια της αναδυόμενης Φραγκικής Θεολογίας, όπως το Filioque, ή την αγαμία του κλήρου, κλπ.

Βεβαίως, σήμερα έχουμε νέους κοινωνικούς, πολιτικούς και λοιπούς όρους που σαφώς διαφοροποιούν την σημερινή Δυτική Χριστιανοσύνη και δυτική κοινωνία από το φεουδαρχικό παρελθόν της. Αυτό προσδίδει και μία νέα χροιά στην επαφή Δυτικού κι Ανατολικού Χριστιανισμού. Μεγάλοι διανοούμενοι και Θεολόγοι της Δυτικής Χριστιανοσύνης και πολλοί άλλοι ευαίσθητοι άνθρωποι στις σύγχρονες δυτικές και λοιπές κοινωνίες που έγιναν Ορθόδοξοι, δείχνουν οι ίδιοι με τη ζωή των αλλά και με τα γραπτά κείμενά των, ότι η Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία είναι η Μόνη περιοχή του Χριστιανισμού που μπορεί να ξεδιψά και να αναζωογονεί τους σημερινούς ανθρώπους που αναζητούν αδιάψευστο Αλήθεια και Ζωή. Αυτό οφείλεται ακριβώς στο ότι η Ανατολική Ορθόδοξος Εκκλησία έχει ακολουθήσει κι έχει πλήρως εναρμονίσει τη ζωή της με όλες τις Οικουμενικές Συνόδους, από την εποχή των Αποστόλων μέχρι τις τελευταίες Σύνοδους της Κωσταντινουπόλεως ακόμη και μετά τήν Άλωση της, όπως και η Σύνοδος του 1484. Με την τελευταία αυτή Οικουμενική Σύνοδο, στην οποία συμμετείχαν όλοι οι Ορθόδοξοι Πατριάρχες, επισφραγίζεται και επιβεβαιώνεται όλη η ακολουθία των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων της Ορθοδόξου Εκκλησίας ως της μόνης αληθούς και αδιαιρέτου Εκκλησίας, λίγο πριν και λίγο μετά αφ' ότου η Ανατολική Ελληνόφωνος, Σλαβόφωνος και Αραβόφωνος Ορθόδοξη Χριστιανοσύνη εισέλθουν στην Οθωμανική αιχμαλωσία των, κιι αφήνεται στην ιστορία ένα ουσιώδες μήνυμα προς κάθε μέλλον, όπως και αυτό που τώρα εμείς ζούμε.

Βεβαίως, τόσο στην Ανατολή όσο και την Δύση έχουμε κατά τα τελευταία 1000 ή και περισσότερα χρόνια πολλές συνόδους που είναι αιρετικές, ληστρικές και οι οποίες έφθειραν εξωτερικώς το οικοδόμημα της Μίας και αδιαιρέτου Εκκλησίας του Χριστού.

Διότι, όταν πρόκειται περί του Μυστηρίου των Μυστηρίων, που δεν είναι άλλο από αυτό της Σαρκώσεως του Ιδίου του Θεού και της Θεανθρωπίνης Οικοδομής της Εκκλησίας Του, δεν ισχύουν ανθρώπινες και πτωτικές κατηγορίες, όπως σχίσματα και διαιρέσεις, ή Ιεραρχίες και Αλάθητα και ό,τι άλλο. Τα Θεία και Θεανθρώπινα γεγονότα και πράγματα δεν υπόκεινται στην πτωτική αριθμητική και πτωτική λογική αλλά στην Θεία και Άκτιστο και Θεανθρωπίνη Αριθμητική και Λογική, η Οποία μάς προτρέπει -δια στόματος Κυρίου- να την ακολουθήσουμε έως τέλους: '*...εί έμὲ*

έδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν...' [30], και '*...μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβεῖσθε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ*' [31], και '*ἰδοῦ ἐγὼ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*' [32].

Για τον λόγο αυτό είναι ψευδής και υποκριτική η δήθεν αγάπη προς τους ανθρώπους, Χριστιανούς η μή, όσων Παπών, Πατριαρχών, Επισκόπων κι όποιων άλλων, όταν επιδιώκουν και προωθούν μία ανθρωπίνη Ένωση των Χριστιανών και των ανθρώπων, παραβιάζοντας όμως τους Όρους των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων που συστήνουν την βασική προϋπόθεση Μετοχής στο Αδιαίρετο Εκκλησιαστικό και Θεανθρώπινο Σώμα του Κυρίου. Για τον λόγο αυτό οι θεατρικοί λόγοι Ορθοδόξων περί συγγνώμης προς τη Δυτική Χριστιανοσύνη και προς τον αλάθητο ηγέτη της, ότι –δήθεν- έπραξαν λάθος οι Πατέρες της Ανατολής κι έτσι προκάλεσαν το Σχίσμα της Δυτικής Εκκλησίας, είναι μία κακή –πολύ κακή- σύγχρονη μέθοδος εκκλησιαστικής διπλωματίας. Αυτή μάλιστα η συμπεριφορά είναι το πλέον θανάσιμο λάθος της σύγχρονης Ανατολής, να θεωρεί πως χίλια και περισσότερα χρόνια Ορθόδοξης Χριστιανικής ιστορίας ήταν ένα λάθος όλων των Ορθοδόξων λαών και Χριστιανών της Ανατολής προς τη Δυτική Χριστιανοσύνη, η οποία αλαθήτως επορεύθη και πορεύεται· προς την οποίαν δε, οφείλουν τώρα οι Ορθόδοξοι να προστρέξουν και να φιλήσουν το πόδι του Πάπα, όπως ακριβώς εζητείτο κατά τις Συνόδους της ψευδοενώσεως στη Φερράρα - Φλωρεντία το 1438-1439.

Όσοι, όμως, σήμερα επιστήμονες, θεολόγοι, φιλόσοφοι και στοχαστές, και λοιποί συγγραφείς στη Δύση ή την Ανατολή γνωρίζουν την αληθή ιστορία, αυτοί κατανοούν τα πράγματα αλλιώς. Διότι αυτοί αντιλαμβάνονται σε βάθος και πλάτος την χριστιανική αποϊεροποίηση - αποπνευμάτωση, αντικειμενοποίηση και αχρήστευση του σώματος και της ύλης. Δηλαδή, αυτοί αντιλαμβάνονται πολύ καλά κάτι που –δυστυχώς- αδυνατούν να κατανοήσουν όσοι σήμερα ή χθές αμφισβητούν το κύρος και την αυθεντία των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας. Δηλαδή, την χριστιανική αχρήστευση του Χριστού και τον χριστιανικό διωγμό του Χριστού εκ της ιστορίας κι εκ της Εκκλησίας Του. Διότι η Φραγκική κατοχή της Δυτικής Χριστιανοσύνης καθ' όλο το Μεσαίωνα επέβαλε στασιμότητα κι εν τέλει αναίρεσε την κίνηση των Δυτικών νεοφωτισθέντων λαών προς την Ορθοδοξία. Έτσι, η Δύση έχασε τον δρόμο προς την Ανατολή και προς την Ορθοδοξία.

---

[30] *Ἰω*. 15: 20.

[31] *Ματθ*. 10: 28.

[32] *Ματθ.* 28: 20.

Η Δυτική Φραγκική Χριστιανοσύνη επέβαλε διά των Θεολόγων και των Παπών της σε όλη την Δυτική Χριστιανοσύνη –την οποία υπέταξε διά των όπλων- τη δική της θεολογία· θεολογία σαφώς -για κάθε ενήμερο Θεολόγο –αιρετική σε πλείστες πτυχές της. Ο σύγχρονος μαθητής του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, Επίσκοπος Νόβισαντ Ειρηναίος Μπούλοβιτς, συνοψίζει όλη αυτή την κατάσταση πραγμάτων όσον αφορά στη Δυτική Θεολογία, ως ακολούθως:

> *Ἡ ἀπόρριψις τῆς θείας ἐνεργείας φανεροῖ τὴν οὐσιαστικὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀντιπαλαμιτῶν, ὅπως παραδεχθῶσι τὰς ἐν τῇ Τριάδι διακρίσεις γενικῶς. Ἡ σύγχυσις τῆς φύσεως καὶ τῶν φυσικῶν ὁδηγεῖ μοιραίως, κατὰ τὸν Ἅγιον Μᾶρκον, εἰς σύγχυσιν τῶν ὑποστάσεων καὶ τῶν ὑποστατικῶν, εἶτα δὲ εἰς σύγχυσιν τῶν ὑποστάσεων πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν φύσιν. Ἡ ταύτισις τῆς Θεότητος πρὸς τὴν οὐσίαν σημαίνει κατὰ βάθος τὴν μὴ παραδοχὴν τοῦ τριαδικοῦ τῆς Θεότητος.*
>
> *Καὶ ἐπειδὴ ἅπασαι αἱ συνέπειαι τῆς μὴ διακρίσεως συντείνουσιν ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀθέτησιν τοῦ τριαδικοῦ δόγματος, ἀποτελεῖ ἡ μὴ διάκρισις διὰ τὸν Μᾶρκον παναίρεσιν, τ.ἔ. ἀμάλγαμα καὶ πανσπερμίαν πασῶν τῶν αἱρέσεων. Πέραν τούτου διορᾷ ἐν αὐτῇ καὶ λανθάνουσαν ἀθεΐαν: ἡ μὴ ὁμολογία τῶν θείων ἐνεργειῶν μαρτυρεῖ περὶ τῆς μὴ βιώσεως αὐτῶν, περὶ τῆς θεωρητικῆς δηλαδή πίστεως εἴς τινα ἀφῃρημένον 'θεόν', ἀκοινώνητον καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀνύπαρκτον.*
>
> *Οἱ μὴ διακρίνοντες τὴν θείαν οὐσίαν καὶ ἐνέργειαν ἀποπροσωποποιοῦσιν οὐσιαστικῶς τὸν Θεὸν καὶ ἐκτοπίζουσιν Αὐτὸν ἐκ τοῦ κόσμου ἡμῶν. Διὰ τούτου ὅμως ἀπορρίπτουσι καὶ τὸν κόσμον (διότι ἡ ἀμέτοχος Θεοῦ κτίσις δὲν εἶναι κόσμος, ἀλλ' ἀκοσμία καὶ πτῶμα) καὶ τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, Ὅπερ συνιστᾷ τὴν κατ' ἐξοχὴν Ἕνωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου καὶ ἐν ὯΙ φανεροῦνται ἐν ὑψίστῳ μέτρῳ αἱ προσωπικαὶ ἐνέργειαι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὀρθῶς ᾐσθάνθη ὁ ἅγιος Μᾶρκος τὴν μὴ διάκρισιν τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας ὡς χριστολογικὴν αἵρεσιν, ὡς ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ.* [33]

Εδώ, ο Επίσκοπος Ειρηναίος Μπούλοβιτς επιβεβαιώνει παλαιότερη ένσταση του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς για τον Οικουμενισμό [34], όταν ο Άγιος Ιουστίνος

---

[33] Μπούλοβιτς, Ειρηναίος, *Το Μυστήριον της εν τη Αγία Τριάδι Διακρίσεως της Θείας Ουσίας και Ενεργείας κατά τον Άγιον Μάρκον Εφέσου τον Ευγενικόν*, Πατριαρχικόν Ίδρυμα Πατερικών Μελετών: Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 474.

[34] Πόποβιτς, Άγ. Ιουστίνος, *Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός*, Θεσ/νίκη: Ορθ. Κυψέλη 1974.

ευθαρσώς διατείνεται πως ο Πάπας αποτελεί την τρίτη ανθρώπινη πτώση από τον Θεό, μετά τον Εωσφόρο και τον Ιούδα, και πως συγκεντρώνει στο πρόσωπό του όλες τις αιρέσεις μαζί, όπως δείχνει ανωτέρω και η θεολογική ανάλυση του Επισκόπου Ειρηναίου. Δηλαδή, στην Παπική Θεολογία έχουμε συνάντηση και επανενεργοποίηση όλων των μεγάλων αιρέσεων που δημιουργήθηκαν και διδάχθηκαν ανά τους αιώνες· τριαδολογικές, χριστολογικές και εκκλησιολογικές αιρέσεις, όπως: Γνωστικισμός, Αρειανισμός, Απολιναρισμός, Νεστοριανισμός, Πελαγιανισμός, Δοκητισμός, Μονοφυσιτισμός, Μονοθελητισμός, Εικονομαχισμός, Θεοσοφισμός, Μασονισμός, Νεοεποχιτισμός, κτλ.

Μετά από αυτές τις δυτικές θεολογικές παραμορφώσεις της Δυτικής Θεολογίας εύκολα κατανοεί κανείς όσα έμελλον να ακολουθήσουν στη Δυτική Χριστιανοσύνη: Φεουδαρχία, οντολογική ιεράρχηση και οντολογική ανισότητα των ανθρώπων και των λαών, ατομοκεντρισμός, εγωκεντρισμός, ουσιοκρατία και εξουσιαστικότητα επί της ουσίας του Θεού αλλά κι επί της ουσίας του κόσμου και των ανθρώπων· αποϊεροποίηση του σώματος και της ύλης, λατρεία και αποθέωση της απρόσωπης ηδονής - αρχικά μεταφυσικής και ακολούθως φυσικής. Ο Θεός - ουσία της Σχολαστικής Θεολογίας δεν μπορεί να κοινωνήσει μετά του κόσμου, όπως και ο κόσμος δεν μπορεί να κοινωνήσει μετά του Θεού.

Έτσι, διαμορφώνεται η δυιστική και ιεραρχική - φεουδαρχική οντολογία του ανώτερου, που ταυτίζεται με το καλό, και του κατωτέρου, που ταυτίζεται με το κακό, δηλαδή οι δυιστικές και αντιθετικές απλουστεύσεις, Ύλη - Πνεύμα, σώμα - ψυχή, γυναίκα - άνδρας, λαός - άρχων, κόσμος - θεός, κ.ό.κ. Μάλιστα δε, αυτή η οντολογική ιεράρχηση προκτείνεται και σε θεολογικό επίπεδο, υπό το σχήμα: Θεία Ουσία - θείες υποστάσεις-ιδιότητες-θείες ενέργειες, ή Πατήρ - Υιός - Πνεύμα.

Δηλαδή πως Όλα τα του Θεού εμπεριέχονται στη βασική κατηγορία της Ουσίας και μόνον κατ' επίνοια λέγονται τα υπόλοιπα. Με αυτή την έννοια εισάγεται και το Filioque και κυρίως ταυτίζεται ο Θεός - Ουσία με την ανάγκη και το ανελεύθερον. Ο Θεός είναι αναγκασμένος εκ της φύσεώς του να δημιουργεί κόσμους, είναι αναγκασμένος εκ της φύσεώς του να προορίζει και να προκαθορίζει ή να ανταμείβει τους καλούς και να τιμωρεί τους κακούς. Εν γένει, αυτός ο Θεός - Ουσία της Σχολαστικής Θεολογίας, είναι το πλέον ανελεύθερο Όν και το πλέον τραγικό είδος Ύπαρξης που, όχι μόνο τους ανθρώπους δεν δύναται να σώσει, αλλά ούτε τον εαυτό του. Στο θεολογικό αυτό πλαίσιο δεν υφίσταται οντολογική – πραγματική - υπαρξιακή σχέση και κοινωνία κτιστού - Ακτίστου, δηλαδή κτιστών ουσιών και Ακτίστου Θείας Ουσίας. Έτσι, η σωτηρία δεν είναι άλλο από ανταμοιβή των

προορισμένων να σωθούν με κτιστές χάριτες και κτιστές πνευματικές ηδονές, ενώ οι μη προορισμένοι να σωθούν δίκαια υπόκεινται σε κτιστές κολάσεις. Δηλαδή ο θεός της Δυτικής Θεολογίας, που σαφώς δεν είναι άλλο από ψευδή θεό και καρικατούρα θεού, Αίτιος ο ίδιος του κακού, είναι ό,τι πιο δαιμονιώδες και πιο αποκρουστικό που δικαίως απερρίφθη από τους επιστήμονες και στοχαστές της Δύσης.

Έτσι εξηγείται η Δυτικο-χριστιανικής προέλευσης ηδονολατρεία του δυτικού ανθρώπου και η λατρεία των απρόσωπων ηδονών, αρχικά μεταφυσικών και ακολούθως φυσικών, στον δυτικό χριστιανικό κόσμο, κάτι που ακόμη και προχριστιανικά και σε πολλούς ιστορικούς πολιτισμούς εθεωρείτο αμαρτία και κατώτερης μορφής αντίληψη περί του ανθρώπου και της ζωής. Η κυριαρχία, δηλαδή, των απρόσωπων ηδονών καθώς και η λατρεία του κέρδους σε κάθε μορφή του, ως λατρεία του εγώ. Έτσι στο δυτικό θεολογικό πλαίσιο εντάσσεται, εισάγεται και θεμελιώνεται, η υποκειμενική αυτοβεβαίωση του ανθρώπου πέραν της κοινωνίας των ζώντων προσώπων, δηλαδή η διά των αμοιβών του Θεού προς τους σεσωσμένους υπηκόους του, κτιστών αμοιβών. Ο Θεός, δηλαδή, δεν είναι ο κοινωνών και κοινωνούμενος Ζών Προσωπικός Θεός, αλλά κατ' ουσίαν είναι ο εξουσιαστής, ο δικαστής, ο ιεροεξεταστής, ο τιμωρών, ο δεσμοφύλακας, ο προκαθορίζων, ο διανέμων αμοιβές, αντιμισθίες, ενοχές και αιώνιες τιμωρίες, ο αστυνόμος του κόσμου και των ανθρώπων και όχι ο Ζωοδότης, ο Συγχωρών και Θεραπεύων, όχι η Τελεία και Ανιδιοτελής Αγάπη και Έρως, κατά το αποστολικόν και πρωτοχριστιανικόν `*…ὁ ἐμὸς Ἔρως ἐσταύρωται*…' [35]. Εάν όντως ο Πάπας επιθυμεί να προσφέρει πραγματική υπηρεσία στον άνθρωπο και την ιστορία, θα πρέπει αφού πρώτα αναγνωρίσει όλη αυτή την εν πλάνη Δυτική Θεολογία και διδασκαλία να καταγγείλει μετανοών τόσο το δικό του αλάθητο, όσο κι όλες τις επακολουθούσες πλάνες, αλλά και κάθε αδικία που συντελείται σήμερα από τον δυτικό ρατσιστικό πολιτισμό και φεουδαρχικό χριστιανισμό έναντι όλης της ανθρωπότητας· μιας ανθρωπότητας που πλησιάζει σε ένα νέο τραγικό και παγκόσμιο ολοκαύτωμα, που είναι στην ουσία του λογικό επακόλουθο και συνέχεια των δυτικών σταυροφοριών εναντίον –και προς υποταγήν- κάθε λαού και κάθε επί γης πολιτισμού.

Η αλάθητη υποκειμενοποίηση και φυλακή της Εκκλησίας σε κτιστούς ανθρώπους, χωριζομένη του Χριστού, και η αλάθητη, φεουδαρχική και αυταρχική εξουσία του διαδόχου του Πέτρου, θα εγκλωβίσει όλη τη δυτική ανθρωπότητα στην εωσφορική πεποίθηση πως η γη και το πλήρωμα αυτής, η ανθρωπότητα και η φύση ολόκληρη, ανήκουν στο δυτικό φεουδάρχη χριστιανό. Δηλαδή του ανήκουν ως φυσική, δική του,

[35] Άγ. Ιγνάτιος Θεοφόρος, *Επιστολή προς Ρωμαίους* (?), 7: 2.

περιουσία και ιδιοκτησία, κάνοντάς τον έτσι, να λησμονήσει τον λόγο του Κυρίου: '*Εί θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι*' [36]. Ή, κατά το λαϊκόν: '*εάν σου ζητήσουν το σακάκι, δώσε και το πανωφόρι*', κ.ό.κ. Έτσι, ευκόλως εξηγούνται οι Σταυροφορίες, η Αποικιοκρατία, οι Παγκόσμιοι Πόλεμοι, οι παγκόσμιες αγορές και οι παγκόσμιες ιδιωτικές χριστιανικές τράπεζες, οι παγκόσμιες, απρόσωπες και ανέραστες κολεκτίβες, σοσιαλιστικές ή καπιταλιστικές, οι παγκόσμιες κυβερνήσεις και μυστικές ελίτ, κι, εν γένει, η ιεροποίηση της πτωτικής φύσης του ανθρώπου, ως απρόσωπου καταναλωτή ύλης, πληροφορίας και απροσώπου ηδονής, φυσικής ή μεταφυσικής.

Έτσι δηλαδή, εξηγείται και η σύγχρονη ιεροποίηση απρόσωπων και ανέραστων πτωτικών παθολογιών και ιδεολογιών, φεμινιστικών, ανδροκρατικών, γυναικοκρατικών, ομοφυλοφιλικών κι όσων άλλων, που σαφώς θα λησμονήσουν τον ουσιώδη και βροντώδη λόγο του Αποστόλου των Εθνών, πως, αν δεν έχω αγάπη, ουδέν ειμί, ακόμη κι αν κάνω θαύματα και κινώ τα σύμπαντα. Κι ακόμη, πως, '*… ούκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, …ούκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ…*' [37], αλλά `*…τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσιν Χριστός*' [38].

Ο αλάθητος Επίσκοπος Ρώμης και ο εξ αυτού προελθών αλάθητος χριστιανός άνθρωπος της Δύσης θα απελευθερώσει τα ιδεολογικά και μεταφυσικά τέρατα της Αποκαλύψεως και του αλύτρωτου γερμανικού υποσυνειδήτου του αυτογεννώμενου και αυτοεξελισσόμενου μυθικού θεού Odin, του γιου του πολέμου, είτε ως απόλυτο και διαλεκτικό αυτοελισσόμενο πνεύμα, είτε ως διαλεκτικά αυτοελισσόμενη κίνηση και πρωτογονική ύλη. Εν γένει, το δυτικό και χριστιανικά αλάθητο πνεύμα της αρνήσεως θα μετασχηματιστεί σε σχολαστικό, ορθολογικό, επιστημονικό, τεχνικό, εξουσιαστικό ή ό,τι άλλο, αλλά πάντως και πάντα νοσηρό πνεύμα της αρνήσεως του Χριστού ως του Μόνου Αληθινού και Ζώντος Θεού: του Ζώντος Θεού της απολύτως ανιδιοτελούς Αγάπης που εξάγει τον άνθρωπο κάθε εποχής εκ των σκοτεινών σπηλαίων και υποσυνειδήτων χώρων και του κόσμου των σκιών προς την όντως Βασιλεία του Ανεσπέρου και Ακτίστου Φωτός του Θεανθρωπίνου Προσώπου του Σαρκωμένου Θεού και Κυρίου, του Μόνου Αληθούς Σωτήρος της Ιστορίας, του Κόσμου και των Ανθρώπων.

---

[36] *Ματθ*. 19: 21.

[37] *Γαλ*. 3: 28.

[38] *Κολ*. 3: 11.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, απαιτείται οι μεν Ορθόδοξοι Χριστιανοί να σκύψουν στην πηγή των Πατέρων των και να συνηδητοποιήσουν το Ύδωρ το Ζών που πηγάζει από την Ορθόδοξη, ζώσα και ελευθεροποιό παράδοση, προσφέροντας συγχρόνως αυτό το Ύδωρ προς κάθε διψώντα συνάνθρωπό των· οι δε Χριστιανοί της Δύσης να αναγνωρίσουν και να επανεύρουν τον αληθινό δρόμο που έχασαν κατά την πορεία της Ιστορίας, που δεν είναι άλλος απ' αυτόν που ως κόρη οφθαλμού εφύλαξαν γι' αυτούς αλλά και για κάθε πεινώντα και διψώντα άνθρωπο επί της γής μέσα στο μαρτύριο και στα αίματα, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί και η Ορθόδοξος Ανατολή.

Διότι εάν ο κάθε αλάθητος Πάπας και ο κάθε αλάθητος άνθρωπος, Χριστιανός ή μη εγνώριζαν αληθώς τον Κύριο, τότε θα εγνώριζαν πως ο Κύριος δεν είναι δυνάστης, τιμωρός ή εξουσιαστής αλλά ο Μόνος Ικανός, Δυνάμενος και Θέλων να καταστήσει τον κτιστό και πεπτωκότα άνθρωπο σε πλήρη και ίσο προς Αυτόν Θεό κατά Χάριν και κατ' Ενέργειαν, όπως ακριβώς ο Ίδιος είναι εκ Φύσεως.

Ω! Ευλογημένε Κύριε του Ουρανού και της Γης, Ευλογημένε Υιέ της Παρθένου, Κύριε Ιησού Χριστέ, δώσε σε κάθε άνθρωπο και σε κάθε Χριστιανό τούτη την τελεία και δική Σου Γνώση και Παρουσία. Δώσε σε κάθε άνθρωπο και σε κάθε Χριστιανό επί της γής τούτη την Τελεία δική Σου Ομορφιά και Κάλλος και Καλωσύνη. Δείξε, Κύριε, σε εμάς τους πεσμένους και θλιμμένους ανθρώπους όλων των εποχών και όλων των καταστάσεων και όλων των θρησκειών, πως Εσύ, Κύριε, είσαι ο Μόνος Αληθινός Θεός, ο Μόνος Αληθινός Έρως και η Μόνη Αληθινή Χαρά και Εορτή και Πανήγυρις, η Μόνη Αληθής Ανάσταση όλων των νεκρών, αφανισμένων και θλιμμένων πλασμάτων Σου. Κύριε, Σε ικετεύουμε εμείς οι ελάχιστοι, οι παναμαρτωλοί αλλά δικοί σου φίλοι και μαθητές, σε παρακαλούμε, μην φεύγεις από τον κόσμο σου, μην αφήσεις την Εκκλησία Σου μόνη. Κύριε, δεν έχουμε ουδένα άλλον να ελπίσουμε παρά μόνον Εσένα, τον Υιό της Παρθένου Μαρίας και την Παναγία Μητέρα σου. Εσείς, Κύριε, μπορείτε να φωτίσετε τον κόσμο, να σταματήσετε τους πολέμους, ορατούς και αοράτους και να ελκύσετε προς Εσάς και διά των Αγίων σας όλον τον κόσμο.

Κύριε, Σε ικετεύουμε και Σε παρακαλούμε, εσένα και τους ανά τους αιώνες Αγίους Σου, όλους, τον Άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ, τον Άγιο Λουκά τον Ιατρό και Ρώσο, τον Άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, τον Άγιο Νικόλαο Ζίτσης, τον Άγιο Νεκτάριο Αιγίνης, Επίσκοπο Πενταπόλεως τον Θαυματουργό, τον Άγιο Πορφύριο Καυσοκαλυβίτη, τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη και όλους τους νεοφανείς και παλαιούς Αγίους και Πατέρες της Εκκλησίας Σου, δώσε και σε τούτη την εν Κρήτη Αγία και Μεγάλη Σύνοδό Σου να λάμψει το Φώς το Ορθόδοξο κι Αληθινό, το Φώς των Αγίων, Καθολικών και Οικουμενικών Συνόδων της Αγίας Εκκλησίας Σου. Κύριε, μόνον Εσένα

θέλουμε κι Εσένα μόνον αναγνωρίζουμε ως Ζώντα Θεό και Κύριο του Σύμπαντος. Σώσε την Εκκλησία Σου και τον κόσμο Σου όλον…

Κανείς Ορθόδοξος Επίσκοπος, Πατριάρχης, κληρικός ή λαϊκός δεν μπορεί να δεχθεί μείωση του Χριστού από την Ιστορία· με τίποτε δεν μπορεί να δεχθεί έστω κατ' ελάχιστο υποκατάσταση του Χριστού από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο ή θεσμό. Η Εκκλησία είναι Αγία και Καθολική επειδή είναι ο Χριστός παρών μέσα σε αυτή εν Αγίω Πνεύματι· κι, επομένως, όλη η Τριάς, διότι όπου ο Υιός εκεί και ο Πατέρας και το Πνεύμα το Άγιον.

Ποιός μπορεί να μειώσει τούτο το μέγιστο των μεγίστων Παν-Μυστήριο; Οι 9 Ορθόδοξοι Σύνοδοι είναι το Όλον της Αποστολικής και Μόνης αληθινής Εκκλησίας του Χριστού. Όποιος απορρίπτει έστω κατ' ελάχιστον κάτι από τις Συνόδους αυτές, τότε αποκόπτεται ο ίδιος από της Εκκλησίας.

Διότι εάν δεχθούμε και πούμε πως οι δύο τελευταίες Σύνοδοι δεν ήσαν οικουμενικές και πως είχαν κάποιο ελάττωμα λόγω απουσίας εξ αυτών του Δυτικού Χριστιανισμού, τότε και η σημερινή έχει το ίδιο μειονέκτημα. Άρα και η σημερινή έχει ατέλεια. Όμως αν πούμε έτσι, τότε αρνούμαστε ότι ο Χριστός είναι παρών στην Εκκλησία του, τότε μετατρέπουμε την Εκκλησία σε εγκόσμιο θεσμό ανθρώπινο και μάλιστα πολύ ανθρώπινο. Στην ουσία στερούμε την Εκκλησία από τον Χριστό. Ποιός εκ των σημερινών Πατριαρχών, Επισκόπων και Θεολόγων μπορεί να πάρει στην πλάτη του τούτην την φρικτή ευθύνη; Ποιός εκ των Ορθοδόξων Πατριαρχών, Επισκόπων και Θεολόγων που μετέχουν της παρούσας Πανορθοδόξου Συνόδου στην Κρήτη, μάλιστα δε ανήμερα και κατά την επέτειο των γενεθλίων της Μεγάλης και Αγίας Εκκλησίας του Χριστού, θα επιτρέψει να συμβούν τόσο φρικτά γεγονότα;

Σήμερα μία Πανορθόδοξος Σύνοδος έχει -και πρέπει να έχει- να φέρει εις πέρας ένα και ουσιώδη σκοπό. Να επαν-οριοθετήσει το ορθόν από το λάθος· το Ορθόδοξον από το αιρετικό· αυτό που είναι το Θέλημα του Ουρανίου Πατρός και του Υιού του Θεού και Λόγου από το πτωχό, παραμορφωμένο και πτωτικό ανθρώπινο θέλημα –όποιο κι αν είναι αυτό, όσο χριστιανικά κι αν εμφανίζεται, αλλά πάντως εμμένον στην πτωτική φύση του ανθρώπου.

Διότι μέχρι σήμερα η Ορθόδοξος Εκκλησία και η Ορθόδοξος Θεολογία, όπως αυτά σημαίνονται σε όλες τις Θεοπνεύστως Ορθόδοξες, Οικουμενικές και Αποστολικές Αγίες Συνόδους των Αγίων Πατέρων, από την ημέρα της Πεντηκοστής και μέχρι τους Αθανασίους, Βασιλείους, Γρηγορίους, Χρυσοστόμους, Μαξίμους Ομολογητάς,

Δαμασκηνούς και, ακολούθως, τους Αγίους Γρηγόριο Παλαμά, Άγιο Μάρκο Ευγενικό, Άγιο Συμεών τον Νέο Θεολόγο και κάθε άλλο Άγιο Πατέρα που υπήρξε στυλοβάτης των Ορθοδόξων Δογμάτων, δηλαδή του Ενός και Μοναδικού Δόγματος της Αληθείας, ακριβώς πράττει πάντα το αυτό. Δείχνει αλανθάστως τον δρόμο της ζωής και της εξόδου από την πτωτική κατάσταση του ανθρώπου, σύμφωνα με τον Λόγο του Χριστού: '*...γίνεστε τέλειοι καθώς ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς τέλειός εστιν*'. Όλοι μας ως άνθρωποι, ορθόδοξοι ή μή, χριστιανοί ή μή, είμεθα αμαρτωλοί αφού ο Κύριος είναι ο Μόνος Αναμάρτητος. Όμως είναι φρικτό να ιερολογείται και να αποδεχόμεθα ως αληθές και φυσιολογικό κάθε τί που συνιστά τον πτωτικό εαυτό μας. Ουδείς μπορεί να θέσει τον εαυτό του πάνω από τους άλλους ανθρώπους, όποιος κι αν ειναι αυτός· αφού ο Κύριός μας είπε σαφώς: `*...ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον*...' [39].

Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι σαφώς το μέτρο του υγιούς κι αληθινού εαυτού μας στην φυσιολογική κατάστασή του, την κατάσταση δηλαδή της θεούμενης ανθρώπινης φύσης του. Όμως, είναι τραγικό και τελείως ανόητο να ταυτιζόμεθα με τον πτωτικό εαυτό μας, όσο κι αληθοφανής ή φυσιολογικός κι αν μας φαίνεται αυτός στις διάφορες εκδοχές του. Όπως ακριβώς ο ασθενής που πάσχει από χρόνια πάθηση δεν μπορεί να φανταστεί πώς είναι δυνατόν να υπάρχει ο ίδιος σε κατάσταση υγείας, όμοια και ο πτωτικός άνθρωπος των παθών και των διαφόρων ψυχικών ροπών. Όμως η συνάντηση του ανθρώπου με τον Κύριο του δίδει την δύναμη να μεταβεί σε άλλον τρόπο υπάρξεως και όχι μόνο να νικά τις πτωτικές ροπές του, όποιες κι αν είναι αυτές, αλλά -το σημαντικότερο- να αντιλαμβάνεται πως ο πτωτικός εαυτός του των παθών και των ψυχοσωματικών ροπών του όχι μόνο δεν είναι ο φυσιολογικός εαυτός του, αλλά είναι ένας ξένος, επιφανειακός κι επίπλαστος εαυτός. Αυτή η διάκριση υγείας και ασθένειας έχει χάσει την λειτουργική σημασία της στον Δυτικό Χριστιανικό κόσμο, όπου λειτουργούν κυρίως δικανικές και ποινικές κατηγορίες, κι όχι υπαρξιακές, ανακαινιστικές διά της Χάριτος και της Ακτίστου Ενεργείας του Θεού που δημιουργούν τον θεούμενο κι ελεύθερο από την πτωτική νομοτέλεια άνθρωπο.

Δεν είναι πάντοτε εύκολο το ανθρώπινο πνεύμα να κατανοεί την Πανσοφία του Δημιουργού. Εάν κάτι φαίνεται λογικό στα ανθρώπινα πτωτικά επίπεδα δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει κι άλλη ανώτερη λογική που ερμηνεύει και φωτίζει τα πράγματα από άλλο επίπεδο. Για το λόγο αυτό η Εκκλησία μάς ζητά να έχουμε πίστη κι εμπιστοσύνη στο Πνεύμα το Άγιο και να μην βιαζόμαστε να νομοθετούμε ανθρώπινα και πολύ ανθρώπινα. Όσο κι αν κάτι μας φαίνεται πως είναι ορθό από πλευράς

[39] *Ἰω*. 8: 7.

πτωτικής ανθρώπινης λογικής, όταν ανέβουμε την πνευματική κλίμακα ανακαλύπτουμε κι αντιλαμβανόμεθα πως ήταν ατελές και περιορισμένο. Όταν είμαστε νήπια, σκεπτόμεθα ως νήπια. Όταν γίνουμε ώριμοι, τότε κατανοούμε το περιορισμένο της νηπιακής κατάστασης. Γι αυτό η λέξη μετα-νοώ έχει τελείως άλλη λειτουργία στην Ορθόδοξη Ανατολή απ΄ ότι στον δικανικό Δυτικό Χριστιανισμό των ανταμοιβών και των τιμωριών.

Εάν ήθελε ο Χριστός και το Πνεύμα το Άγιον γυναίκες ιέρειες θα το είχε υποδείξει στους Αποστόλους και στους διαδόχους των Αγίους Πατέρες και Αγίους Επισκόπους της Ορθοδόξου Εκκλησίας· κι αυτό δεν σημαίνει ανισότητα ανδρών και γυναικών. Διότι ούτε ο Ιερέας ή ο Επίσκοπος ως Ιερέας και ως Επίσκοπος είναι ανώτερος των άλλων ανθρώπων. Μάλιστα δε, όσο περισσότερο ο άνθρωπος καθίσταται πνευματοφόρος, τόσο περισσότερο ελευθερώνεται από την ανάγκη της επίγειας δόξας και αναγνώρισης και της ανάγκης της επίγειας εξουσίας επί των άλλων, παθολογίες και ασθένειες πνευματικές που συχνά κρύβονται κάτω από την εξωτερική ευσέβεια και την επιφανειακή θρησκευτικότητα.

Εάν πάλι, ήτο στο σχέδιο του Θεού η ιερολογία ομοφυλοφιλικών γάμων, κι αυτό θα το είχε πράξει η Εκκλησία. Πάλι, εάν ήτο στο σχέδιο του Θεού η παγκόσμια φεουδαρχική και δικτατορικά ιεραρχική κολεκτίβα των ανθρώπων, είτε ως αλάθητη εκκλησιαστική φεουδαρχική ιεραρχία, είτε ως κοινωνική, οικονομική και πολιτική φεουδαρχική ιεραρχία, πάλι η Εκκλησία θα το είχε πράξει. Όμως το σχέδιο του Θεού δεν είναι αυτές οι πτωτικές ανθρώπινες και συχνά υπανθρώπινες καταστάσεις. Για όσους γνωρίζουν, ο πτωτικός δρόμος σε κάθε εκδοχή του αρχικά φαίνεται μεν ελεύθερος, φαρδύς, ορθολογικός, εύκολος, ευχάριστος, δημοκρατικός. Όμως, στη συνέχειά του καθίσταται καταθλιπτικός, αδυσώπητος, στενός, τεθλιμμένος, αδιέξοδος και -εν τέλει- πλήρης θανάτου και φθοράς αδυσώπητης.

Εάν αυτός ο πτωτικός δρόμος ήτο προς όφελος, ο ίδιος ο Θεός θα μας τον πρότεινε. Διότι ο Θεός είναι απαθής και ουδεμία ανάγκη έχει και ουδεμία ωφέλεια έχει, εάν εμείς ακολουθήσουμε τον ένα ή τον άλλο δρόμο. Όμως ο Θεός σχεδίασε τον κόσμο Του και πρότεινε στον άνθρωπο να καταστεί συμβασιλέας του Θεού. Αυτό σημαίνει πως ο άνθρωπος εσχεδιάσθη από τον Θεό να καταστεί κατά χάριν τέλειος Θεός και τέλειο Πρόσωπο, πλήρες ανιδιοτελούς Αγάπης, όπως ο Ίδιος ο Τριαδικός Θεός είναι εκ της Φύσεώς Του. Αυτό μας υπέδειξε ο Κύριος της Δόξης, ο Υιός της Παρθένου κι αυτό μας εχάρισε διά του Σταυρικού Θανάτου Του και της ενδόξου Αναστάσεώς Του. Η Εκκλησία του Χριστού, και δι’ αυτής ο ίδιος ο Χριστός, θα συνοδεύουν τον άνθρωπο και θα συνοδοιπορούν μαζί του σε όλες τις ιστορικές και φρικτές

κατακρημνίσεις του, αλλά όμως ποτέ η Εκκλησία δεν θα ταυτίζεται με την πτώση του ανθρώπου, μολονότι θα ταυτίζεται πάντοτε με τον πεπτωκότα και θλιβόμενο άνθρωπο.

Για τους λόγους αυτούς η σύγχρονος και ιστορική Εκκλησία και η Ιεραρχία της θα πρέπει να ευθυγραμμιστούν με τον δρόμο που της υπαγορεύουν οι Άγιοι Πατέρες, οι Άγιες Σύνοδοι και δι' αυτών ο Ίδιος ο Κύριος. Εάν, εσύ, νεαρέ μου, ζηλωτή της Δόξης του Κυρίου, θέλεις να ακολουθήσεις την άγαμο Ιερωσύνη, δεν πρέπει να στοχεύεις στον Επισκοπικό θρόνο, αλλά στον ταπεινό ασκητικό δρόμο της Ερήμου. Διότι γι' αυτό ακολούθησες αυτήν την μοναχική κλήση σου· όχι για την Επισκοπική δόξα κι εξουσία αλλά για τη δόξα του Κυρίου. Αυτό σημαίνει πως αποφάσισες να γίνεις μοναχός από αγάπη στον Χριστό και όχι για να γίνεις συντόμως Επίσκοπος και να κάνεις τα πάντα για να φθάσεις στον Επισκοπικό θρόνο.

Η πληθώρα αγάμων ιερέων στις πόλεις και τις ενορίες, που ζούν στα διαμερίσματα των γονιών των ή τα δικά των, είναι τεράστιο λάθος της διοικούσας Εκκλησίας. Ο άγαμος ιερέας δεν είναι αυτοσκοπός. Αυτοσκοπός είναι είτε η μοναχική πολιτεία -σε κοινόβια ή στην έρημο-, είτε ο έγγαμος βίος όσων έχουν την κλήση του εγγάμου ιερέως από τον Κύριο. Ο άγαμος ιερέας είναι κάτι το επιπλέον στη μοναχική πολιτεία, που εξυπηρετεί τις ανάγκες της Εκκλησίας κι όχι τις ψυχολογικές και συναισθηματικές, ή όποιες άλλες, ανάγκες των νέων μοναχών.

Στους βίους των Αγίων βλέπουμε πως οι αληθινοί μοναχοί ούτε καν φαντάζονται τον εαυτό τους ως ιερέα. Αντίθετα, όλη η προσπάθειά των και το μέλημά των είναι να ανέβουν την ασκητική πνευματική κλίμακα. Ο Άγιος Παΐσιος δεν επεδίωξε ποτέ να γίνει ιερέας ή -πολύ περισσότερο Επίσκοπος- ενώ υπερείχε σαφώς και οι πλείστοι των Επισκόπων τον συνεβουλεύοντο. Το ίδιο κι ο Άγιος Πορφύριος. Το ίδιο πολλοί άλλοι ακόμη και σήμερα ζώντες ασκητές που από ηγούμενοι φεύγουν και γίνονται πάλι υποτακτικοί ή ερημίτες, όταν εκπληρώσουν το έργο της ηγουμενίας που τους ανέθεσε ο Κύριος και η Εκκλησία Του.

Επίσης, σπουδαίες ασκητικές προσωπικότητες δεν επεδίωκαν ποτέ να γίνουν Επίσκοποι και Πατριάρχες. Επομένως, αυτό που επειγόντως οφείλει η παρούσα Σύνοδος να επανορθώσει με σοφές αποφάσεις είναι ακριβώς αυτό: ο Ορθόδοξος τρόπος ζωής, εγγάμων λαϊκών ή ιερέων, ο Ορθόδοξος τρόπος ζωής αγάμων μοναχών, και, σαφώς, ο Ορθόδοξος τρόπος ανάδειξης των Επισκόπων, κάτι που σήμερα σαφώς και εν πολλοίς έχει εκπέσει του Ορθοδόξου τρόπου, κι έχει καταστεί επικίνδυνος καριερισμός, άσχετος με το ασκητικό και ανιδιοτελές φρόνημα του Ορθόδοξου

εκκλησιαστικού ήθους. Σαφώς σήμερα έχουμε σπουδαίους κι Αγίους μοναχούς και ασκητές με προσόντα πνευματικά μεγάλα, αλλά που αδιαφορούν για κάθε είδος απόκτησης Επισκοπικής δόξας. Ας γίνουν αυτοί υπόδειγμα και τύπος για όλους εμάς τους υπολοίπους. Όπως, σαφώς, έχουμε και Αγίους Επισκόπους, οι οποίοι ζουν ως απλοί μοναχοί και ασκητές, που λειτουργούν ως πατέρες προς παιδιά για όλο το ποίμνιό των. Κι αν ο ποιμήν προβάτων ενδιαφέρεται να χρησιμοποιήσει το ποίμνιό του για την δική του επιβίωση, ο πνευματικός ποιμήν θυσιάζεται ο ίδιος για να ζήσει το ποίμνιο του, μιμούμενος τον Αρχιερέα Χριστό.

Η σημερινή 'μόδα' των νεαρών Επισκόπων με ελάχιστη ή και χωρίς ουδεμία ασκητική πείρα σε κοινόβια μοναστήρια ή στην έρημο, είναι βασική αιτία της αδυναμίας της σημερινής Ιεραρχίας να αναμετρηθεί με τις τεράστιες προκλήσεις της εποχής μας. Επιπλέον, ο σημερινός Επίσκοπος συχνά υποτάσσει και αχρηστεύει το βασιλικό αξίωμα του Επισκόπου σε αξίωμα διευθυντού εφορίας ή διευθυντού οικονομικών και άλλων επιχειρήσεων, χάνοντας -σε μεγάλο βαθμό- την ζωντανή επαφή του με τον λαό του. Όλα τα τεχνικά ζητήματα των Μητροπόλεων ας τα ρυθμίζουν άξιοι λαϊκοί επιστήμονες και τεχνοκράτες. Ο Επίσκοπος και οι Ιερείς του, ως ο Χριστός και οι Απόστολοι, ας κάνουν το ένα και βασικό έργο που τους αναθέτει ο Χριστός: να ποιμάνουν δηλαδή τον λαό Του, όπως ακριβώς εζήτησε ο Χριστός από τον Πέτρο: '*Ποίμαινε τα πρόβατά μου*...' [40]. Δεν του παρήγγειλε να γίνει τραπεζίτης, ή κυβερνήτης, ή κοσμικός άρχων, αλλά πνευματικός άρχων, όπως ακριβώς οι μεγάλοι πνευματικοί, γέροντες, ασκητές και στάρετς των Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Αν ο Επίσκοπος περιβάλλεται εκτός των εγγάμων ιερέων κι από αγάμους ιερείς, ας ορίζει οι άγαμοι ιερείς του να ζουν σε κοινόβια κι από εκεί να προσφέρουν αμισθί τις οποίες υπηρεσίες των, όπως ακριβώς συμβαίνει στα Ορθόδοξα Μοναστήρια. Διότι, δεν είναι λίγες οι φορές που ακόμη κι έμπειροι ασκητές και μοναχοί κινδυνεύουν να νικηθούν από τον κόσμο και τους πειρασμούς του, όταν έστω δι' ολίγον χρόνο βρεθούν στις πολιτείες. Πόσο δε μάλλον, νέοι μοναχοί και ιερείς που αφού γίνουν μοναχοί στα 20 χρόνια τους, συνεχίζουν να ζούν όπως πριν στα σπίτια των, έχοντας βεβαίως τον μισθό του ιερέα ή του διακόνου. Αυτό είναι παραλογισμός! Ο Μοναχός δεν γίνεται Μοναχός και, ακολούθως, Ιερέας για να λύσει το βιοποριστικό πρόβλημά του, ή αργότερα Επίσκοπος, για να λύσει το όποιο άλλο ψυχολογικό πρόβλημά του, αυτοβεβαίωσης ή ό,τι άλλο. Αυτά είναι νεόφερτες αντιλήψεις από την Δύση.

[40] *Ίω*. 21: 16.

Στην Ορθόδοξη παράδοση τα πράγματα είναι σαφή και ευδιάκριτα. Η μοναχική κουρά, ως σύμβολο εκουσίου θανάτου χάριν του Κυρίου, περιλαμβάνει -μεταξύ άλλων- ως βασική υπόσχεση του νέου μοναχού τόσο την αποχή από τις γενετήσιες λειτουργίες και άλλες σχέσεις με τον κόσμο όσο και την υπόσχεση ακτημοσύνης. Όμοια, ο Ασκητής που απόθανε ως πρός τον κόσμο από αγάπη για τον Χριστό, δεν επιτρέπει στον εαυτό του να οραματίζεται Επισκοπικούς θρόνους και Επισκοπικές μίτρες ή εξουσίες, ως υποκατάστατο του κοσμικού φρονήματος που πάντα τρέχει πίσω από κάθε ασκητή και μοναχό, ακόμη και στις ώριμες στιγμές των, ως πειρασμός. Για να εμπνέει ο Επίσκοπος τον έρωτα του Χριστού στον λαό του πρέπει ο ίδιος να διακατέχεται απ᾽ αυτόν τον Έρωτα και να έχει νικήσει τον κόσμο. Τότε πραγματικά γίνεται πηγή έμπνευσης και μίμησης για τον λαό του.

Σήμερα συχνά ο άγαμος κλήρος των πόλεων είναι μίμηση της Δυτικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, η οποία βαθμιαία εξελίχθη σε μέσον κοσμικής επιβολής, με στρατιές αγάμων μοναχών που εργάζονται συστηματικά στον κόσμο για τη διεύρυνση της εκκλησιαστικής εξουσίας. Συγχρόνως δε, το άγαμο ιερατείο αποτελεί έμπρακτο και θεωρητική κατηγορία εναντίον του γάμου, εναντίον του σώματος και της ύλης και συνιστά αδιόρατο μεσότοιχο μεταξύ των οντολογικά κατώτερων λαϊκών στρωμάτων και της οντολογικά υπερεχούσης εκκλησιαστικής μηχανής εξουσίας. Ο δυτικός εκκλησιαστικός μηχανισμός είναι αδιαφανές γκέτο και ανεξέλεγκτος από το λαϊκό σώμα εξουσιαστική τάξη. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία δεν συνέβησαν ποτέ έτσι τα πράγματα. Και αν αρχίσουν να συμβαίνουν έτσι, τότε έχουμε υπαρξιακή και αιρετίζουσα παραμόρφωση της Ορθόδοξης εκκλησιαστικής ζωής.

Είναι σαφής η Αποστολική Παράδοση. Στις καθημερινές υλικές εργασίες και ανάγκες της Εκκλησίας απασχολούνται ενάρετοι κι επιλεγμένοι λαϊκοί και οι διάκονοι, ενώ η ποιμένουσα Εκκλησιαστική Ιεραρχία είναι όπως ο Χριστός και οι Απόστολοί του. Δηλαδή, υπηρετούν την Προσευχή, τα Μυστήρια και την Διδαχή. Εδώ, πράγματι απαιτείται ουσιαστικός επαναπροσδιορισμός της σχέσης της Ιεραρχίας μετά του υπολοίπου Εκκλησιαστικού σώματος.

Σήμερα είναι τελείως παθολογική η αδυναμία μιας ουσιαστικής και λειτουργικής συνεργασίας της Ορθόδοξης εκκλησιαστικής ιεραρχίας με το σώμα των λαϊκών. Το πνευματικά υγιές είναι η ανάθεση όλων των πρακτικών ζητημάτων και πρακτικών διαδικασιών σε επιλεγμένα και άξια άτομα από το σώμα των λαϊκών, έτσι ώστε ο επίσκοπος και οι ιερείς να ασχοληθούν με το κυρίως έργο των που είναι η προσευχή, η λειτουργική και η μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας κι, ακολούθως, η κατήχηση, η

εκπαίδευση, η διδασκαλία, το κήρυγμα και η διαρκής και ουσιαστική ποιμαντική επικοινωνία με το εκκλησιαστικό σώμα.

Αυτή η παθολογία του αγάμου κλήρου είναι νεώτερο δυτικό προϊόν, συν τοις άλλοις, και του μανιχαϊκού πνεύματος, το οποίο εξ Ανατολών προερχόμενο εγκαταστάθηκε και ωρίμασε στο Δυτικό Χριστιανισμό, όπου ο γάμος και η ένωση ανδρός – γυναικός θεωρήθηκε αμαρτία, κάτι το οποίο σαφώς η Εκκλησία είχε εξ αρχής καταδικάσει ως αίρεση. Έτσι, η Ιεραρχία της Δυτικής Εκκλησίας απεκόπη βαθμιαία από τον λαό και αποτέλεσε μια αίρεση στο σώμα της Εκκλησίας. Στην Ορθόδοξο Ανατολή η αγαμία είναι απλώς μια μορφή ασκήσως και τίποτε περισσότερο. Διότι και μέσα στο γάμο η σχέση ανδρός – γυναικός είναι σχέση ασκητικο-ερωτική, όπως ακριβώς και η ζωή μέσα στον μοναχισμό. Δηλαδή, τόσο οι έγγαμοι όσο και οι άγαμοι Χριστιανοί καλούνται να φθάσουν στον όντως Θείο και τέλειο Έρωτα προς τον Χριστό, από διαφορετικό -εξωτερικά- δρόμο.

Είναι σαφές πως ο Δυτικός Χριστιανισμός εγκλωβίστηκε σε ένα ιδιότυπο μίσος προς την ύλη και το σώμα, το οποίο γέννησε στους κόλπους του μεγάλες διαστροφικές σχέσεις των σωμάτων που σήμερα καρποφορούν σε παγκόσμια και ανεξέλεγκτα, λιμπιντικά και ανέραστα, μανιχαϊκά και πανσεξουαλικά ή άλλα διαστροφικά κινήματα εξουσίας επί των σωμάτων, επί της φύσεως, επί των λαών κι επί της ιστορίας, τα οποία έχουν σαφώς αιρετική προέλευση. Από τη Δύση αυτή η αδυναμία ερμηνείας του σώματος και της ύλης επανέρχεται ως μοντερνισμός και οικουμενισμός στην Ανατολή. Κατ' ουσίαν δε, δεν πρόκειται περί ουδενός άλλου πράγματος παρά περί της άρνησης, εκ μέρους της Δυτικής Θεολογίας και του Δυτικού Χριστιανισμού, της ιστορικής Σάρκωσης του Ακτίστου Θεού και περί της μη αποδοχής του αγιασμού της ύλης, των σωμάτων και των σωματικών σχέσεων, δηλαδή, περί της άρνησης της Θεολογίας των Ακτίστων Ενεργειών και των σχετικών με αυτήν την Θεολογία Οικουμενικών Συνόδων.

Στην περίπτωση που η Εκκλησία πρέπει να διαχειριστεί οικονομικές λειτουργίες, π.χ. οικονομική συνεργασία με την Πολιτεία, οικονομικά προγράμματα σε σχέση με το εκκλησιαστικό έργο της Εκκλησίας, όπως συμβαίνει με τα Εκκλησιαστικά Ιδρύματα κάθε είδους, σε όλα αυτά ο Επίσκοπος θα πρέπει απλώς να έχει μόνον την υψηλή επίβλεψη και να αξιοποιεί αξίους και εναρέτους λαϊκούς και διακόνους, όπως ακριβώς έπρατταν οι Απόστολοι, κι όχι να αναλώνεται ο ίδιος και οι ιερείς του σε γραφειοκρατικές διαδικασίες και οικονομικές διαχειρίσεις.

Μάλιστα, ο Κύριος μίλησε ξεκάθαρα για τις εξουσίες όταν κάποιοι μαθητές Του, οι οποίοι αδυνατούσαν να δούν αυτό που ο Χριστός τους έδειχνε, δηλαδή την Θέωση

του ανθρώπου· και Θέωση σημαίνει αληθινή ταπείνωση και αποποίηση του πνεύματος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας.

Το άλλο μέγιστο ζήτημα στο οποίο θα πρέπει να υπάρξουν ουσιαστικές αποφάσεις κι επισημάνσεις από την παρούσα Αγία και Μεγάλη Σύνοδο είναι η παιδεία και η κατήχηση των Χριστιανών. Στις Ορθόδοξες χώρες, αλλά και όπου αλλού έχουμε κοινωνίες Ορθοδόξων ανθρώπων, θα πρέπει να απαιτείται από την τοπική Πολιτεία να παρέχεται στην Ορθόδοξη τοπική Εκκλησία η δυνατότητα Ορθόδοξης κατήχησης των νέων. Βέβαια, το μεγάλο βάρος πέφτει στην εξωσχολική χριστιανική εκπαίδευση και κατήχηση, ιδίως όταν η Πολιτεία διάκειται εχθρικά προς την Εκκλησία. Η διοικούσα Εκκλησία θα πρέπει επειγόντως να αναλάβει ουσιαστικό ποιμαντικό έργο και έργο επαναευαγγελισμού των ανθρώπων κι όχι απλώς να περιορίζεται σε ταπεινή θεραπαινίδα των κρατικών και όποιων άλλων θεσμών που την χρησιμοποιούν και συγχρόνως την εγκλωβίζουν και την αχρηστεύουν σε μία ψυχρή και ακίνδυνη κρατική ή εκκλησιαστική μηχανή διαχείρισης νεκρών πραγμάτων και όχι ζώντων προσώπων.

Το άλλο μέγιστο πνευματικό, ανθρωπολογικό και κοινωνικό θέμα στο οποίο πρέπει να υπάρξει ουσιαστική τοποθέτηση της Πανορθόδοξης Συνόδου είναι η σχέση των Ορθοδόξων Εκκλησιών με τα παγκόσμια γεγονότα. Ιστορικά μιλώντας, σήμερα η παγκόσμια ανθρωπότητα βιώνει τις σύγχρονες προεκτάσεις των δύο Παγκοσμίων Πολέμων του 20ου αιώνα υπό τη μορφή ενός -αρχικά οικονομικού- τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, που σύντομα -αν δεν επικρατήσει παγκόσμια σύνεσις- θα εξελιχθεί σε ολοκληρωμένο κι ανεξέλεγκτο παγκόσμιο ολοκαύτωμα. Είναι σαφές πως, αν η Ορθόδοξη Ρωσία του Βλάντιμιρ Πούτιν δεν παρενέβαινε δυναμικά στη Μέση Ανατολή, θα είχαμε πλήρη αφανισμό τόσο των ιστορικών Ορθοδόξων Εκκλησιών όσο και όλων των Χριστιανών της περιοχής, ή ακόμη-ακόμη και των φιλικά διακείμενων προς τον Χριστιανισμό μουσουλμανικών πληθυσμών.

Για τον λόγο αυτό όλες οι Ορθόδοξες Εκκλησίες πρέπει ξεκάθαρα να εκφράσουν με κάποιο σαφή τρόπο τις ευχαριστίες των προς τον Ορθόδοξο Ρώσο Πρόεδρο και να ενισχύσουν ηθικά τόσο τον ίδιο όσο και το Ρωσικό λαό, στον αγώνα των υπέρ της παγκόσμιας ειρήνης αλλά και της ειρηνικής συμβίωσης των λαών της Δύσης και της Ανατολής. Ας καλέσουν, λοιπόν, οι Ορθόδοξοι Ιεράρχες όλων των Ορθοδόξων λαών και Εκκλησιών τις κυβερνήσεις και τους άρχοντες όλων των λαών της γής να μιμηθούν τον Ρώσο Ορθόδοξο ηγέτη, προκειμένου η παγκόσμια ανθρωπότητα να μην αναβιώσει τα τραγικά γεγονότα ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, ο οποίος τώρα ευρίσκεται προ των θυρών της σύγχρονης ιστορίας.

Εάν η Πανορθόδοξος Σύνοδος στην Κρήτη αδυνατίσει να τοποθετηθεί ευθαρσώς για τα παγκόσμια αυτά γεγονότα, που σχετίζονται σαφώς με ένα νέο είδος παγκόσμιας πνευματικής επιβολής μέσω των εχθρικών για τους λαούς παγκόσμιων αγορών και τραπεζών, οι οποίες -ως νέο είδος Δυτικών Σταυροφοριών και χάριν του κέρδους και της δι' αυτού κολεκτιβοποίησης όλης της ανθρωπότητας κάτω από μία παγκόσμια οικονομική εξουσία- εργάζονται εναντίον των λαών και των αδυνάτων κι εναντίον του πολιτισμού και της παγκόσμιας ειρήνης, τότε σαφώς θα χαθεί μία μοναδική ευκαιρία για τους Ορθοδόξους λαούς και τους πνευματικούς ηγέτες των να διακηρύξουν παγκόσμια το αληθές Χριστιανικό Μήνυμα της Ειρήνης και της Αγάπης.

Ας μιμηθούν, έτσι, οι Ορθόδοξοι Ιεράρχες τον Κύριόν των, στην επί του Όρους Ομιλία Του κι όπου αλλού δείχνει την αμαρτωλότητα των εξουσιών, μη φοβούμενοι ακόμη και να υπενθυμίσουν στους σύγχρονους εμπόρους των Εθνών τα '*Ουέ*' του Χριστού προς κάθε υποκριτή και κάθε μισάνθρωπο, Χριστιανό ή μή, κάθε εποχής, όποιος κι αν είναι αυτός, ο οποίος θεωρεί τον κόσμο ατομική ιδιοκτησία του.

Σήμερα η Ζώσα Εκκλησία του Χριστού οφείλει να δείξει το παράλογο αίτημα ορισμένων οικονομικών, πολιτικών, ιδεολογικών και άλλων μικρών ομάδων να θεωρούν τη γή, τους ανθρώπους και τη φύση δική των ατομική ιδιοκτησία και να θεωρούν πως δικαιούνται να υποτάξουν την παγκόσμια ανθρωπότητα στα δικά των σχέδια και τις δικές των ιδέες που σαφώς απορρέουν από τον πτωτικό και αμαρτωλό άνθρωπο και το εν πτώσει ανθρώπινο πνεύμα.

Δηλαδή, πρέπει η παγκόσμια Σύνοδος των Ορθοδόξων Επισκόπων, Αρχιεπισκόπων, Πατριαρχών και λοιπών Ορθοδόξων, να καταγγείλει ως πτωτικό και αντίθετο προς το Θέλημα του Ζώντος Τριαδικού Θεού κάθε ιδιοτελή, αντιανθρώπινο, συγκεντρωτικό και αυταρχικό τρόπο διαχείρισης της πολιτικής, της οικονομίας, της διατροφής, της παιδείας, της πληροφορίας, της τεχνολογίας, των φυσικών πόρων, αλλά ακόμη κι αυτής της βιολογικής ύπαρξης των ανθρώπων και ό,τι άλλο συνιστά την υλική και πνευματική ζωή της παγκόσμιας ανθρωπότητας.

Εν τέλει, μία Πανορθόδοξος Σύνοδος οφείλει να ομιλήσει και να προασπίσει την ζωή και την ελευθερία, σωματική και πνευματική όλων των ανθρώπων επί της γής, από κάθε ανθρώπινη κατάσταση, ή ανθρώπινη ομάδα που θεωρεί την γή και την ανθρωπότητα κτήμα της και ιδιοκτησία της. Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Κρήτης οφείλει να υπενθυμίσει στους μικρούς ή μεγάλους, ασθενείς ή ισχυρούς, άρχοντες της γής πως κάθε εξουσία δίδεται από τον Θεό και κανείς δεν δικαιούται να υποκαθιστά

τον Θεό και να φθείρει την δικαιοσύνη του Θεού, φθείροντας τον κόσμο και τα πλάσματα του Θεού.

Εν τέλει, η παρούσα Σύνοδος είναι μία μοναδική ευκαιρία, προκειμένου η Ορθοδοξία να κηρύξει τόσο στους Ορθοδόξους λαούς όσο και σε όλους τους Χριστιανούς, αλλά και στην παγκόσμια ιστορία κι ανθρωπότητα, τον Μόνο Αληθινό Θεό και Σωτήρα των ανθρώπων και του κόσμου, τον Υιό της Παρθένου και Σαρκωμένο Υιό και Λόγο του Πατρός.

Κάθε θρησκεία, ιδεολογία, φιλοσοφία, επιστήμη και εξουσία που περιφρονεί και προσπερνά το Έν και Μοναδικό Γεγονός της Σάρκωσης και της Ανάστασης του Ιησού Χριστού είναι κατ' ουσίαν έμπρακτη και δαιμονιώδης προέκταση του Αρειανισμού, της δαιμονικής μήτρας –δηλαδή- κάθε αιρέσεως, που θέλει εξ αρχής να φονεύσει και να εκδιώξει εκ του κόσμου και της ιστορίας Τον Μόνο Αληθινό Θεό και Μεσσία, τον Ιησού Χριστό και Λόγο του Θεού Πατρός.

Διότι κάθε βαπτισμένος Χριστιανός και δη Ορθόδοξος οφείλει να μην λησμονά τον Λόγο του Κυρίου: '*Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς*' [41].

Συμπερασματικά:

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος του 2016 θα πρέπει να επαναπροσδιορίσει, να υπενθυμίσει, να επαναδιατυπώσει και να υπερασπίσει τις βασικές αρχές της Ορθοδοξίας.
Δηλαδή, ότι:
Ουδείς άνθρωπος ως απλός Ορθόδοξος Χριστιανός, Ιερέας, Επίσκοπος, Πατριάρχης, ή Πάπας (Επίσκοπος Ρώμης) είναι αλάθητος και οντολογικά ανώτερος των άλλων ανθρώπων. Το Άγιον Πνεύμα καθιστά δια του Μυστηρίου του Αγίου Βαπτίσματος όλους ίσους μεταξύ των και ίσους ως προς την μετοχή των Στο Θεανθρώπινο Σώμα του Κυρίου.

Ουδείς βαπτισμένος μετέχει περισσότερον ή ολιγότερον του Εκκλησιαστικού Σώματος του Κυρίου και ουδείς εξουσιάζει των άλλων ως μετέχων του βαπτίσματος.

[41] *Ματθ*. 10: 32-33.

Αλλά οφείλει όλους να αγαπά κι όλους να υπηρετεί, μιμούμενος τον Κύριο, Όστις - μολονότι είναι εκ του μηδενός Δημιουργός και Προνοητής των απάντων- όμως δεν θέλει να εξουσιάζει ή να βιάζει ουδένα, παρά Αγαπά όλους εξίσου και Σώζει διά της τελείας Αγάπης Του και της τελείας Ελευθερίας Του τους θέλοντες να σωθούν κι ελευθέρως να ενωθούν μαζί Του στην Βασιλεία Του.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι ιστορικά η Μία, Αδιαίρετος και Μόνη Αλάθητος, Αγία και Αγιοπνευματική, Αποστολική, Καθολική, και Οικουμενική, Εκκλησία του Χριστού, προς τα δόγματα και την διδασκαλία της Οποίας οφείλει να εναρμονίζεται κάθε εποχή, κάθε Χριστιανική κοινότητα και κάθε Χριστιανός προκειμένου να αληθεύουν εν Χριστώ.

Ο Επίσκοπος, όπως και οι Άγιοι Απόστολοι, είναι ίσος μεταξύ ίσων, είναι το ύψιστο Αξίωμα της αδιάκοπης Αποστολικής διαδοχής. Είναι Τόπος και Εικόνα του Χριστού και Ζώντος Θεού και ως εκ τούτου δεν υπόκειται σε ουδεμία Ιεραρχία που τον υπερβαίνει και τον καθιστά κατά οιοδήποτε τρόπο ανενεργό, ως θεματοφύλακα της εν Χριστώ Αληθείας και Ελευθερίας της Εκκλησίας και του λαού του Θεού.

Ο κάθε Επίσκοπος δεν υπόκειται σε άλλον Επίσκοπο, Αρχιεπίσκοπο, Πατριάρχη και όποιον άλλο, παρά υπόκειται και λογοδοτεί μόνον στο όλο Σώμα της Εκκλησίας και στη Συνοδική έκφρασή του. Δηλαδή, υπόκειται μόνο στο Σώμα των Επισκόπων και της Εκκλησίας Όλης, ως Ιερά και Αγία Σύνοδος, τοπική ή Παγκόσμια, της Εκκλησίας του Χριστού.

Βάσει αυτού οφείλει να επαναπροσδιοριστεί ο ρόλος του Επισκόπου και των Ιερέων του, πως δεν είναι αυτός ενός ανωτέρου διοικητικού υπαλλήλου μιας ψυχρής και αποστασιοποιημένης από τον λαό κρατικής ή εκκλησιαστικής μηχανής, αλλά πως ο Επίσκοπος είναι ο βασικός παιδαγωγός της Εκκλησίας του Δήμου στην όντως Ζωή και την όντως Βασιλεία, αφού ο Χριστός, του οποίου ζώσα εικόνα είναι ο Επίσκοπος, ήρθε να συναγάγει τα τέκνα του Θεού και να τους δώσει αληθινή και αιώνια ζωή.

Ο Επίσκοπος οφείλει να μεταφέρει με τους Ιερείς του σε κάθε μέλος της Εκκλησίας προσωπικά και σε όλους μαζί την αδιάψευστο εμπειρία της Τελείας Γνώσης και της Τελείας Αγάπης που μόνον η Εκκλησία του Χριστού συν πάσι τοις Αγίοις Του μπορεί να φέρει στον κόσμο.

Πως δηλαδή, ο κτιστός, αισθητός και ορατός κόσμος όχι μόνον δεν είναι φυλακή του ανθρώπου, αλλά πως αυτός ευρίσκεται όλος μέσα στην Άκτιστο Ενέργεια και το

Άκτιστο Φως του Ακτίστου και Τριαδικού Θεού. Πως, δηλαδή, ο αισθητός και πλήρης βασάνων αυτός εδώ ορατός κόσμος και τόπος, συγχρόνως ευρίσκεται μέσα στην Άκτιστο μελωδία και την Άκτιστο Θεία Λειτουργία της Ακτίστου Τριάδος, όπως έλεγε ο Άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης.

Ότι, δηλαδή, οφείλει ο Επίσκοπος και οι Ιερείς του, να δείχνουν αδιάψευστα στην Εκκλησία του Δήμου, πως ο θάνατος νικήθηκε διά παντός και πως όλοι οι άνθρωποι μπορούν από εδώ και μέσα σε αυτόν τον πλήρη βασάνων κόσμο να ζουν όντως μέσα στη Βασιλεία του Χριστού. Να ζουν, δηλαδή, πλήρεις ζωής και πλήρεις χαράς, αρκεί οι ίδιοι να θέλουν να μην αποθάνουν και να αγαπούν τους αδελφούς των, ακόμη δε και τους εχθρούς των· όπως ο Πρωτομάρτυς και Αρχιδιάκονος Στέφανος, ο οποίος λιθοβολούμενος και βλέποντας τον Κύριον εις τα Δεξιά του Πατρός Του, Του ζητούσε να συγχωρέσει τους λιθοβολιστές του και συμπατριώτες του.

Ο Επίσκοπος οφείλει να έλκει συνεχώς και με κάθε τρόπο τα μέλη της Εκκλησίας του σε αυτήν την άρρητο εμπειρία και περιοχή της Θείας και Ακτίστου Λειτουργίας, όπου όλοι καθίστανται ίσοι μεταξύ των, ενώπιον του Χριστού, και κατά Χάριν ίσοι με τον Ζώντα Θεόν. Πως όλοι είναι διδακτοί Θεού, αφού όλοι γνωρίζουν και γεύονται τον ίδιο Χριστό, ως τον τέλειο και ζώντα Θεό, ως την τελεία Αγάπη, την τελεία Χαρά, την τελεία Γνώση, την τελεία Ελευθερία από κάθε νόμο και κάθε περιορισμό.

Έτσι, να θέλουν όλοι οι άνθρωποι να καταστεί όλος ο κόσμος Πόλις και Βασιλεία του Θεού, να θέλουν όλος ο κόσμος να αναστηθεί και να ζήσει. Να θέλουν και να εύχονται με όλο το είναι τους κι όλη την ύπαρξή τους, τίποτε να μην χαθεί και τίποτε να μην αφανιστεί. Όπως έλεγε ο ευλογημένος Κύριός μας, ο Υιός της Παρθένου, `*Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη*' [42].

Τα επιμέρους χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού ουδόλως αποτελούν αιτία οντολογικής ανισότητας και ιεραρχίας, από τον λαϊκό έως τον Πατριάρχη.

Αντιθέτως προς κάθε άλλη ανθρώπινη Ιεραρχία, η Εκκλησιαστική Ιεραρχία είναι ανατρεπτική και αναρχική, έχουσα ως μόνη Αρχή τον Ίδιο τον Χριστό, ο Οποίος καλεί κάθε μέλος της Εκκλησίας Του να υπακούσει στον Θείο και Άγιο Λόγο Του: `*...οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως δὲ ἐστιν ἐν ὑμῖν, ἀλλ᾽ ὅς ἂν θέλῃ μέγας γενέσθαι*

[42] *Λουκ.* 12: 49.

ἐν ὑμῖν ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος ἔσται πάντων δοῦλος…' [43].

Να αναγνωριστούν οι ύστερες αλλά πάντως Οικουμενικές και Άγιες Σύνοδοι της Ανατολικής και Ορθοδόξου Εκκλησίας περί της Θεολογίας των Ακτίστων Ενεργειών του Θεού και ότι αυτές αποτελούν το επιστέγασμα της Αληθείας όλων των προηγούμενων Οικουμενικών και Αγίων Συνόδων. Ουδείς άνθρωπος ή ομάδα ανθρώπων, ή Εκκλησία, ή Πατριάρχης, ή Επίσκοπος, ή Θεολόγος, ή οιοσδήποτε άλλος μπορεί να είναι Ορθόδοξος και Ορθοδόξως αληθεύων εάν αρνείται τις ύστερες αλλά ουδόλως υποδεέστερες Συνόδους αυτές της Κωνσταντινουπόλεως.

Να διευκρινιστεί πως, ενώ ιερολογούνται ο γάμος εν Χριστώ ανδρός και γυναικός, ή ο γάμος της εν Χριστώ ζωής των μοναχών και η Ιερωσύνη σε κάθε βαθμίδα της, όμως δεν ιερολογούνται οι πτωτικές ανθρώπινες καταστάσεις.

Επίσης, πως δεν είναι σημείον ανισότητας ή κατωτερότητας η μη αποδοχή της ιερωσύνης των γυναικών, αλλά πως έτσι ο Θεός στην Πανσοφία του έδειξε διά των Αποστόλων Του στην Εκκλησία Του να πράττει.

Η Πανορθόδοξος αυτή Σύνοδος της Κρήτης οφείλει, τώρα στους εσχάτους καιρούς της μεγάλης αποστασίας και πνευματικής ασθενείας του ανθρώπου, να υπενθυμίσει πως ο Σατανάς επιδιώκει, τώρα και πάντα κι εξ αρχής, να φθείρει τούτη τη θεμελιώδη σχέση ανδρός - γυναικός σε απλή, πτωτική, λιμπιντική και ομοφυλοφιλική ή ετεροφυλοφιλική σχέση, γνωρίζοντας τη μοναδική πνευματική δύναμη της ιερής σχέσης των ψυχών και σωμάτων του ανδρός και της γυναικός και του σχεδίου του Θεού για την θέωση και σωτηρία όλου του κόσμου. Γι' αυτό εξ αρχής επετέθη εναντίον της Εύας και του Αδάμ.

Διότι ο Θεός προόριζε αυτή η ψυχοσωματική σχέση ανδρός και γυναικός να αποτελέσει τη βάση της ένωσης κτιστού και Ακτίστου κόσμου. Γι' αυτό ο Απόστολος του Χριστού θα πει τον φοβερό εκείνο λόγο του, πως το μυστήριο του γάμου ανδρός και γυναικός είναι μυστήριο μέγα, όπως το μυστήριο του Χριστού και της Εκκλησίας: '*…τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν*' [44].

[43] *Μαρκ*. 10: 42-44.

[44] *Έφεσ*. 5: 32.

Διότι μέσα στον γάμο ανδρός και γυναικός μπορεί να γεννηθεί ο όντως ανιδιοτελής έρως που παράγει ζωή και εξάγει τους ανθρώπους ως άνδρα και γυναίκα από την περιοχή της απροσώπου φύσεως στην περιοχή του έρωτος της μοναδικότητος του προσώπου, όπου ουκ έστιν άρσεν και θήλυ, ούτε Ιουδαίος και Έλλην, αλλά τα πάντα εν πάσιν Χριστός.

Και το μυστήριο αυτό το μέγα είναι σαφώς εσχατολογικό και αποκαλύπτεται μόνο μέσα στο Παν-μυστήριο της Θείας Λειτουργίας, όπου εκεί -και μόνον εκεί- πραγματοποιείται κι ερμηνεύεται πραγματοποιούμενη η όντως φύση του ανδρός και της γυναικός, συνυφασμένα αυτά τα δύο με τη φύση της Εκκλησίας. Δια τούτο, το πνεύμα της αρνήσεως και της ερημώσεως φθείροντας τούτο το μυστήριο, επιδιώκει να φθείρει το μυστήριο της Εκκλησίας και του Χριστού, αξιοποιώντας τη δύναμη της θεώσεως των πάντων που ο ίδιος ο Θεός έθεσε μέσα στον άνδρα και τη γυναίκα. Σε σχέση με αυτό το μέγιστο μυστήριο του Χριστού και της Εκκλησίας συμβολιζόμενο κι αποτυπούμενο στον άνδρα και την γυναίκα οφείλουμε όλοι, λαϊκοί και ιερωμένοι, να κάνουμε την αληθή αυτοκριτική μας και να πράξουμε την αληθή μετάνοιά μας. Διότι, τον φθείροντα τον ναό του Θεού θα τον εμέσει ο Κύριος.

Η ορθόδοξη ζωή σε κάθε μορφή της δεν είναι μία μηχανική επανάληψη και μία απρόσωπος πάλη βιολογικής η όποιας άλλης επιβίωσης, αλλά μπορεί να ανανεώνεται και να επανερμηνεύεται σε όλα τα επίπεδά της και σε όλες τις πτυχές της, προσευχή, οικογένεια, άσκηση, οικονομία, πολιτική, πολιτεία, παιδεία, επιστήμη, τεχνολογία, τέχνη, κ.ό.κ., μέσα στα απεριόριστα κατά άνθρωπο, και μόνον εν Χριστώ περιοριζόμενα, πλαίσια.

Δηλαδή, στα πλαίσια των Ορθοδόξων Δογμάτων και Αγίων - Ορθοδόξων Συνόδων και στα απέραντα και απεριόριστα πλαίσια που απορρέουν εκ των βίων των Αγίων. Διότι μόνον ‘συν πάσι τοις Άγίοις’, κατά τον Θεόπνευστο λόγο του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, μπορεί να αληθεύει κάθε ανθρώπινη σχέση, κάθε ανθρώπινο έργο, κάθε ανθρώπινη γνώση κι επιστήμη και κάθε ανθρώπινη ιδέα.

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος των Ορθοδόξων Εκκλησιών του Χριστού οφείλει να δώσει ψήφο σε κάθε Επίσκοπο – μέλος της και να επανορθώσει την λανθασμένη και μη Ορθόδοξη και προσβλητική διά τον ίδιο τον Κύριο και το Άγιο Πνεύμα Του επιβολή σιωπής, αφαιρώντας το δικαίωμα ψήφου από τους Επισκόπους που θα συμετάσχουν σε αυτή, δηλαδή εμποδίζοντας να εκφραστεί το Ίδιο το Άγιο Πνεύμα διά των Αγίων Επισκόπων, που Αυτό, ως Κυρίαρχο και Θεοποιό, τους έχρισε εις Τύπον και Ζώσα Εικόνα του Κυρίου.

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Κρήτης θα πρέπει να αποτελέσει έναν ιστορικό σταθμό για την ουσιαστική συνεργασία και συνοδοιπορία των Ορθοδόξων λαών μέσα σε μία Ορθόδοξη και σύγχρονη Κοινοπολιτεία -προέκταση και αναβίωση της Βυζαντινής Πολιτείας-, πέραν κάθε αντιορθόδοξου, αντιεκκλησιαστικού και αντιανθρώπινου εθνικισμού και διεθνισμού.

Σε αυτή την Κοινοπολιτεία ουδείς, είτε Ιεράρχης, είτε λαός, είτε απλός άνθρωπος είναι αλάθητος και ανώτερος των άλλων, αλλά ίσος μεταξύ ίσων, όπως απορρέει λογικά και ιστορικά από την Αποστολική διαδοχή, όπως ουδείς Απόστολος αποπειράθηκε να οικειοποιηθεί τη θέση του Κυρίου, αφού Αυτός είναι πάντοτε Παρών εν Αγίω Πνεύματι στην Εκκλησία Του και τον Κόσμο Του.

Η Πανορθόδοξος Σύνοδος του 2016, πέραν των καθαρώς εκκλησιαστικών, θεολογικών, δογματικών, ποιμαντικών και διοικητικών θεμάτων που θα την απασχολήσουν, θα πρέπει να συντάξει μία Ορθόδοξη Διακήρυξη σε παγκόσμιο επίπεδο για τον σεβασμό τόσο της φύσης όσο και -κυρίως και πρωτίστως- του ανθρώπου.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, ο άνθρωπος επάνω στη γη, αυτό το πολύτιμο και μέγιστο πλάσμα και εικόνα του Θεού, διώκεται, θλίβεται, περιφρονείται, αδικείται, υβρίζεται, φονεύεται. Για πολλούς πολιτισμένους διαχειριστές της παγκόσμιας ανθρώπινης τύχης ο άνθρωπος έχει λιγότερη αξία από τα ζώα, ακόμη δε κι από τα μυρμήγκια.

Πόσο, αλήθεια, θλιβερή και πόσο τραγική εικόνα! Ενώ ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ έκραζε, για κάθε άνθρωπο που συναντούσε, το `*Χριστός Ανέστη, Χαρά μου*'!

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, είναι επείγουσα η προστασία της ελευθερίας και αυτοδιάθεσης ανθρώπων, λαών, εθνών και πολιτισμών, η στηλίτευση κάθε μορφής οικονομικών πολέμων και κάθε μορφής σύγχρονης αποικιοκρατίας, κερδοσκοπίας, γενοκτονίας, αναγκαστικής μετανάστευσης, κλοπής του φυσικού πλούτου των πτωχών και αδυνάτων χωρών από τις ισχυρές και πλούσιες χώρες, του οικονομικού αποκλεισμού κι ελέγχου των αδυνάτων από τους ισχυρούς της γης.

Είναι επείγουσα η διακήρυξη της ιερότητας της ζωής για κάθε ανθρώπινο πλάσμα απανταχού της γης, το οποίο –όχι μόνον δεν αντιμετωπίζεται ως μοναδική, προσωπική και ανεπανάληπτη εικόνα του Χριστού, αλλά αντιθέτως- όλο και περισσότερο καταρρακώνεται ποικιλοτρόπως από θρησκείες, ιδεολογίες ή πολιτικές,

και υποτάσσεται ως ανθρωπομάζα στην ψυχρή και ιδιοτελή διαχείριση του πλανήτη από ανελέητες οικονομικές και πολιτικές ολιγαρχίες.

Συγχρόνως, η Σύνοδος των Ορθοδόξων θα πρέπει να προσφέρει δια στόματός της, σε όλη την Χριστιανική -και μη- ανθρωπότητα, το αναλλοίωτο και αιώνιο Σχέδιο του Χριστού για την Ιστορία του Ανθρώπου επί της γής, το οποίο συμπυκνώνεται στον Λόγο του Κυρίου προς κάθε πλάσμα Του επάνω στη γή:

`…*ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡς ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν*᾽ [45].

Δηλαδή να παιδαγωγήσουν οι Ορθόδοξοι λαοί και οι Ορθόδοξες Εκκλησίες την ιστορία και την ανθρωπότητα στη Μία και Σώζουσα Αλήθεια:

`…*οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι΄ ἐμοῦ*᾽ [46].

Τέλος, η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος του 2016 θα πρέπει να εμπνεύσει ένα κοινό όραμα ζωής και επικοινωνίας για όλους τους Ορθοδόξους λαούς απευθυνόμενο και προς όλους τους ανθρώπους, το οποίο θα εκπορεύεται από την Ορθόδοξη Ζωή και εμπειρία της μη ιεραρχικής, αλλά –πάντως- Μίας, Αδιαιρέτου, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής, Ορθοδόξου Ιστορικής Εκκλησίας του Χριστού επί της γής.

Τρίτη 14 Ιουνίου 2016
Μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός
Ιουστίνου Πόποβιτς του Σέρβου

[45] *Ματθ*. 5: 48.
[46] *Ἰω*. 14: 6.